

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/10/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7108205704
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Maximová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7108205704.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Maximovej a sudcov JUDr. Zuzany Matyiovej a JUDr. Martina Kolesára v spore žalobcu S. O., narodeného XX.X.XXXX, bytom X. XX, O., zastúpeného JUDr. Františkom Svatuškom, advokátom so sídlom Námestie slobody 25, Humenné, proti žalovanej L. L., narodenej XX.XX.XXXX, bytom A. XX, O., zastúpenej JUDr. Jaroslavou Plažákovou, advokátkou so sídlom Hlavná 40, Košice, o zaplatenie 2.855,93 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo 16. februára 2017, č. k. 37C/77/2008-436 v spojení s dopĺňacím rozsudkom z 24. augusta 2017, č. k. 37C/77/2008-467

rozhodol:

P o t v r d u j e rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom v jeho napadnutom výroku, ktorým bolo žalobe v časti istiny 1.228,61 Eur s prísl. vyhovené, ďalej vo výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Košice I (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom konanie v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 11% ročne zo sumy 2.039,25 Eur od 1.3.2008 do 31.3.2008, v časti o zaplatenie úrokov z omeškania nad 8,5% ročne zo sumy 2.039,25 Eur od 1.4.2008 do zaplatenia, v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 10.12.2004 do 4.3.2006 vo výške 878,83 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 878,83 Eur od 1.4.2008 do zaplatenia, v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 310,42 Eur s príslušenstvom a v časti o zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.160,42 Eur od 6.3.2008 do 31.12.2009, zastavil (I), žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom vydania bezdôvodného obohatenia sumu vo výške 1.228,61 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.228,61 Eur od 30.1.2010 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (II) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (III) s tým, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením. Následne dopĺňacím rozsudkom s poukázaním na ust. § 225 ods. 1 a 2 CSP žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 13,98%.

1.2. Rozhodol tak o žalobe, podanej na súde 6. marca 2008, ktorou sa žalobca voči žalovanej domáhal zaplatenia sumy 61.434,50 Sk, t.j. 2.039,25 Eur s úrokmi z omeškania vo výške 11 % ročne z dlžnej sumy od 1.3.2008 do zaplatenia titulom vrátenia bezdôvodného obohatenia. Svoj nárok skutkovo odôvodnil tým, že manželstvo so žalovanou bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Košice I sp. zn. 20C 22/2004, pričom za trvania manželstva nadobudli byt v O. na X.. XX (zároveň je podaný návrh na zrušenie práva spoločného nájmu bytu na Okresnom súde O. I pod sp. zn. 17C 195/05), ktorý v prevažnej miere užíva žalovaná, v byte sa zdržuje žalobca iba v noci, aby sa vyhol konfliktom so žalovanou a od právoplatnosti rozsudku, t.j. od 10.12.2004 do konca marca 2008 uhradil žalobca sumu vo výške

132.619,- Sk. Žiada preto, aby žalovaná zaplatila polovicu tejto sumy. V odpore proti platobnému rozkazu žalovaná poprela pravdivosť tvrdenia, že ona užíva predmetný byt v prevažnej miere. Bola to ona, ktorá musela s jej maloletým synom P., nar. 10.12.1990, v roku 2006 odísť do podnájmu pre agresívne správanie žalobcu pod vplyvom alkoholu. Do bytu sa musela vrátiť v januári 2007, keďže byt, v ktorom bola v podnájme, už potreboval jeho majiteľ. Do tohto bytu si žalobca bez jej súhlasu nasťahoval priateľku, ktorá tam býva viac ako rok. Obaja v nadmernej miere užívajú alkoholické nápoje. Priateľkou žalobcu bola aj napadnutá, pričom podala trestné oznámenie. Nepopiera, že boli obdobia, kedy pre svoju nepriaznivú finančnú situáciu nemohla platiť podiel na úhrade na nájom a platby SIPO z dôvodu, že bola nezamestnaná. Napriek dlhodobu nepriaznivej finančnej situácii sa vždy usilovala podľa svojich možností platiť časť nájomného, platieb SIPO a vyúčtovania za médiá, tak okrem iného zaplatila SPP 21.10.2004 a 2.4.2005 po 170,- Sk, VSE 18.10.2004 770,- Sk, Územnému bytovému družstvu Košice - Ťahanovce 17.7.2004 2.096,- Sk, 23.11.2004, 7.5.2005 a 24.6.2005 po 1.050,- Sk a 10.10.2005 3.150,- Sk, dňa 28.2.2005 na účely úhrady za nájom poukázala sumu 1.600,- Sk priamo žalobcovi. Ďalej okrem toho zaplatila Územnému bytovému družstvu 21.11.2005 a 17.1.2006 po 2.096,- Sk a žalobcovi okrem toho poslala napr. 30.7.2007 sumu 1.000,- Sk, 15.8.2007 a 21.11.2007 po 1.630,- Sk. Žalovaná v podaní z 26. novembra 2009 vzniesla námietku premlčania voči všetkým nárokom, či už pred alebo po úprave za obdobie pred 5.3.2006, vzhľadom na dvojročnú premlčaciu lehotu.

1.3. Po opakovaných upresneniach žaloby žalobcom (podaním doručeným súdu prvej inštancie 13. januára 2010, podaním z 15. februára 2011) súd prvej inštancie rozsudkom z 27. mája 2011, č. k. 37C/77/2008-286 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.234,82 eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Ďalším výrokom žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia z titulu úhrad za plyn za obdobie od 5.3.2006 do 18.2.2010 a v časti požadovaných úrokov z omeškania vylúčil na samostatné konanie. V dôvodoch rozsudku uviedol, že manželstvo účastníkov bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Košice I z 8. novembra 2004, sp. zn. 20C /22/2004, pričom počas manželstva nadobudli právo spoločného nájmu bytu manželmi k 2-izbovému družstevnému bytu na Sofijskej 20 v Košiciach. Žalovaná nebývala spolu so svojim synom v predmetnom byte počas celého roka 2006 a počas prvých dvoch mesiacov v roku 2007, teda predmetný byt užíva spolu so žalobcom a synom nepretržite od marca 2007 až doposiaľ. Predmetom tohto konania po pripustení zmeny návrhu je vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia vo výške 2.855,93 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.160,42 Eur od podania žaloby (od 6.3.2008) do zaplatenia a s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 199,43 Eur od podania návrhu na zmenu žaloby (od 17.2.2011) do zaplatenia. Súd prvej inštancie žalobcovi priznal nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia za obdobie od marca 2006 do decembra 2009 z titulu nehradenia nájomného, úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu, elektriny a koncesionárskych poplatkov v celkovej výške 2.234,82 Eur a vo zvyšnej časti tohto nároku súd žalobu zamietol. Žalobu v časti vydania bezdôvodného obohatenia z titulu úhrad za plyn za obdobie od 5.3.2006 do 18.2.2010 a v časti požadovaných úrokov z omeškania súd vylúčil na samostatné konanie. Na základe odvolania žalovanej bol odvolacím súdom predmetný rozsudok zrušený, vrátane výroku, ktorým bol nárok žalobcu v časti zamietnutý a v časti vylúčený na samostatné konanie a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Z výrokov napadnutého rozsudku nebolo totiž zrejmé, v akej časti (v akej výške) súd prvej inštancie žalobu zamietol a v akej časti nárok vylúčil na samostatné konanie. Odvolací súd zdôraznil, že ani z obsahu podania žalobcu doručeného súdu 17. februára 2011 (č.l. 210 spisu) nevyplýva, akú sumu predstavuje nárok žalobcu z titulu úhrad za plyn za obdobie od 5.3.2006 do 18.2.2010, ktorý bol vylúčený na samostatné konanie. Uvedený návrh žalobcu s upresneným petitom je celkovo neprehľadný, lebo žalobca svoje nároky členil podľa časového hľadiska (za jednotlivé roky), nie podľa druhu platieb (nájom, služby spojené s užívaním bytu, elektrina, plyn, koncesionárske poplatky, atď.). Z uvedeného dôvodu bolo povinnosťou súdu prvej inštancie vyzvať žalobcu na odstránenie väd návrhu, aby tento spĺňal náležitosti z hľadiska jeho určitosti. Ďalšie pochybenie súdu prvej inštancie sa týkalo posúdenia dôvodnosti vznesenej námietky premlčania (nakoľko zmenený návrh žalobcu, doručený súdu 17. februára 2011, nebol totožný s pôvodne uplatnenými nárokmi ani pokiaľ ide o časové obdobie, ani o výšku uplatneného nároku, na čo súd prvej inštancie nebral ohľad), ako aj dôvodnosti žaloby vo veci samej vzhľadom na zníženú kvalitu bývania, ku ktorej došlo vedomými krokmi žalobcu, na ktorú skutočnosť súd prvej inštancie takisto neprihliadal.

1.4. Po vrátení veci súdu prvej inštancie žalobca podaním z 10. júna 2016 upresnil žalobu tak, že si uplatňuje voči žalovanej právo na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009 a to z dôvodu, že za žalovanú hradil platby spojené s užívaním bytu, platby za elektrickú energiu, platby za plyn a za koncesionárske poplatky, ako aj úhrady nedoplatkov, ktoré uhradil žalobca

za vyššie uvedené služby v období od 3.5.2006 do 31.12.2009 po zohľadnení prípadných preplatiek a úhrad vykonaných žalovanou. Pri späťvzati žaloby čo do istiny 310,42 Eur poukázal žalobca na preplatiek, ktorý mu bol vyplatený v roku 2010 za užívanie bytu za rok 2009 vo výške 629,78 Eur, ktorého polovicu priznal ako nárok žalovanej. Čo sa týka úrokov z omeškania, tieto žalobca požaduje priznať od 1.1.2010 teda po ukončení žalovaného obdobia a čo sa týka úhrad plynu, tak z tejto sumy si uplatňuje úroky z omeškania až po dni poslednej úhrady nedoplatku za plyn, t.j. 11.3.2010, pretože nedoplatok v poslednej splátke uhradil 10.3.2010.

1.5. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa ustanovenia § 454, § 456, § 458, § 488, § 489, § 100 ods. 1 až 3, § 107 ods. 1 až 3, § 121 ods. 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v platnom znení (ďalej len „Občiansky zákonník“) a dospel k záveru, že žaloba je v časti dôvodná, pretože žalobca má voči žalovanej nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Akcentoval, že predpokladom vzniku zodpovednosti z bezdôvodného obohatenia v zmysle uvedeného zákonného ustanovenia (§ 454 Občianskeho zákonníka) je na jednej strane existencia právnej povinnosti (zákonnej alebo zmluvnej) na plnenie u toho, za koho sa plnilo (žalovaného), a na druhej strane neexistencia takejto povinnosti u toho, kto v skutočnosti plnil (žalobcu). Za obohateného treba považovať toho, za koho sa plnilo, nie toho, komu sa plnenie poskytlo. Rozsah vydania bezdôvodného obohatenia je vymedzený v ustanovení § 458 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa musí vydať všetko, čo bolo bezdôvodným obohatením nadobudnuté. Ak po rozvoze manželstva, avšak v čase, keď obaja účastníci mali právo spoločného nájmu bytu a byť zároveň spoločne užívatelia, platil celé nájomné a úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu len jeden z nájomcov, ziskava druhý z nájomcov bezdôvodné obohatenie v zmysle § 454 Občianskeho zákonníka. Pri určovaní rozsahu vydania bezdôvodného obohatenia treba vychádzať zo skutočných nákladov na nájomné a úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu, vynaložených jedným z nájomcov, a nie z preddavkov na ne. Rozsah vydania bezdôvodného obohatenia je vymedzený v ustanovení § 458 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sa musí vydať všetko, čo bolo bezdôvodným obohatením nadobudnuté. V prípade náhrady nákladov na nájom a úhradu za užívanie bytu, rozsah vydania predstavuje podiel úhrady pripadajúci na žalovaného. Tento podiel však nie je závislý od počtu spoločných nájomcov (to sa nevzťahuje na manželov počas trvania ich bezpodielového spoluvlastníctva). Pri určení podielu možno vychádzať z podlahovej plochy užívanej výlučne žalovaným s pripočítaním určitého percenta za využívanie spoločných priestorov (tam, kde je úhrada závislá od podlahovej plochy), prípadne z počtu osôb v byte (tam, kde je úhrada závislá od počtu osôb v domácnosti) (pozri Rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1 Cdo 210/2005).

1.6. Pokiaľ ide o predmet konania, žalobca niekoľkokrát upravil žalobný návrh. Pôvodným návrhom doručeným súdu 6. marca 2008 sa domáhal od žalovanej vydania plnenia z bezdôvodného obohatenia za obdobie od 10.12.2004 do konca marca 2008 výške 61.434,50 Sk, t.j. 2.039,25 Eur a to titulom nájomného. Podaním z 11. septembra 2009 doručeným súdu 16. septembra 2009 (na č.l. 91) žalobca rozšíril žalobný návrh tak, že žiada, aby žalovaná bola povinná uhradiť žalobcovi aj bezdôvodné obohatenie za obdobie od 1.4.2008 do 30.9.2009 vo výške 3.407,20 Eur. Následne žalobca podaním z 1. decembra 2009 doručeným súdu 2. decembra 2009 (na č.l. 114) rozšíril žalobný návrh tak, že žiada, aby žalovaná bola povinná uhradiť žalobcovi okrem bezdôvodného obohatenia vo výške 2.039,25 Eur za obdobie od 10.12.2004 do konca marca 2008 aj bezdôvodné obohatenie za obdobie od 1.4.2008 do 31.12.2008 vo výške 856,30,20 Eur a za obdobie od 1.1.2009 do 30.11.2009 vo výške 568,30 Eur. Celkovo žiada vydať bezdôvodné obohatenie za obdobie od 10.12.2004 do 30.11.2009 vo výške 3.463,85 Eur. Podaním doručeným súdu 23. decembra 2009, doplneným 13. januára 2010 (č.l. 130 a 136 spisu) žalobca upresnil žalobný návrh tak, že žiada, aby žalovaná bola povinná uhradiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie od 5.3.2006 do rozhodnutia súdu, ktoré vyčísľuje do konca decembra 2009 takto: od 5.3.2006 do 31.12.2006 v sume 602,96 Eur, od 1.1.2007 do 31.12.2007 v sume 557,46 Eur, t.j. spolu od 5.3.2006 do 31.12.2007 v sume 1.160,42 Eur, spolu s 8,5 % úrokom z omeškania od 1.4.2008 do 31.12.2008 v sume 856,30 Eur, od 1.1.2009 do 31.12.2009 v sume 639,78 Eur, t.j. spolu od 1.4.2008 do 31.12.2009 v sume 1.496,08 Eur, pričom úrok z omeškania z tejto sumy neuplatňuje. Týmto podaním žalobca vzal žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia od 10.12.2004 do 4.3.2006 späť a zároveň rozšíril nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia o jeden mesiac do 31.12.2009. Súd prvej inštancie uznesením z 25. januára 2010, sp. zn. 37C 77/2008 - 137 pripustil zmenu žaloby tak, že žalobný návrh bude znieť nasledovne: Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 2.656,50 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.160,42 Eur od podania žaloby do zaplatenia.

1.7. Následne podaním z 15. februára 2011 žalobca doplnil žalobný návrh, pričom žiada, aby bola žalovaná povinná zaplatiť žalobcovi od 5.3.2006 do 31.12.2007 čiastku 1.160,42 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % od podania žaloby, t.j. od 5.3.2006 do zaplattenia a od 1.4.2008 do 31.12.2009 čiastku 1.496,08 Eur bez úroku z omeškania a čiastku 199,43 Eur s úrokmi 8,5 % do zaplattenia. V tomto podaní uviedol, že v máji 2006 bol uhradený nedoplatok za elektrinu za obdobie od 2.4.2005 do 6.4.2006 vo výške 963,50 Sk, v júli 2006 bol uhradený nedoplatok vo výške 6.666,- Sk za byt podľa vyúčtovania bytového družstva. Od 5.3.2006 do 31.12.2006 mu dlhuje žalovaná čiastku 18.164,75 Sk, t.j. 602,96 Eur, plus úrok z omeškania 8,5 %. V marci 2007 bol uhradený nedoplatok za plyn 325,- Sk, v máji 2007 bol uhradený nedoplatok za koncesionársky poplatok 100,- Sk, v júni 2007 bol uhradený nedoplatok za vyúčtovanie bytu za rok 2006 vo výške 3.546,30 Sk. Žalovaná mu dlhuje za obdobie od 1.1.2007 do 31.12.2007 polovicu úhrad, t.j. 24.944,15 Sk, z týchto úhrad žalovaná uhradila čiastku 8.150,- Sk. Po odpočítaní úhrad teda žalovaná dlhuje čiastku 16.794,15 Sk, t.j. 557,46 Eur plus 8,5 % úrok z omeškania do zaplattenia. V septembri 2008 bol uhradený nedoplatok 25.148,50 Sk, čiastka zahŕňa platby za nájom za máj 2008, jún 2008, júl 2008, august 2008, plus penále. V októbri 2008 bol uhradený nedoplatok 2.669,- Sk; čiastka zahŕňa nedoplatok za elektrinu 750,- Sk za september 2008 a polovicu nájmu za byt. Žalovaná mu dlhuje od 1.4.2008 do 31.12.2008 polovicu úhrad, t.j. 856,30 Eur bez nároku na úrok z omeškania. Žalovaná dlhuje za obdobie od 1.1.2009 do 31.12.2009 polovicu úhrad, t.j. 778,10 Eur. Z týchto úhrad žalovaná zaplatila v máji 2009 čiastku 138,32 Eur po odpočítaní teda dlhuje za rok 2009 žalovaná žalobcovi sumu 639,78 Eur. Dňa 18.1.2010 zaplatil žalobca čiastku 82,65 Eur za nedoplatok za obdobie od 19.2.2008 do 18.2.2009 vo výške 47,65 Eur a neuhradených platieb záloha za plyn za september až december 2009 a január 2010. Nedoplatok za plyn za obdobie od 19.2.2009 do 18.2.2010 vo výške 151,78 Eur zaplatil na dvakrát. Tieto nedoplatky v celkovej výške 199,43 Eur žiada nahraďť žalovanou spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 %. Súd prvej inštancie uznesením zo 6. mája 2011, sp. zn. 37C 77/2008-210 pripustil zmenu návrhu na začatie konania tak, že žalobný návrh bude znieť nasledovne: Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 1.160,42 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 1.160,42 Eur od podania žaloby do zaplattenia, sumu 1.496,08 Eur a sumu 199,43 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5 % ročne zo sumy 199,43 Eur od podania návrhu na zmenu žaloby do zaplattenia.

1.8. Nakoľko žalobca podaním doručeným súdu 23. decembra 2009, doplneným 13. januára 2010 (č.l. 130 a 136) vzal žalobu v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia od 10.12.2004 do 4.3.2006 späť, pričom pôvodnou žalobou sa domáhal aj zaplattenia úrokov z omeškania vo výške 11% ročne zo sumy 2.039,25 Eur od 1.3.2008 do zaplattenia a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v tomto (zmenenom) podaní už požadoval úroky z omeškania len vo výške 8,5% ročne až od 1.4.2008 do budúca, súd prvej inštancie toto podanie bral ako čiastočné späťvratie žaloby, a to pokiaľ ide o pôvodne požadované zaplattenie úrokov z omeškania vo výške 11% ročne zo sumy 2.039,25 Eur od 1.3.2008 do 31.3.2008, zaplattenie úrokov z omeškania nad 8,5% ročne zo sumy 2.039,25 Eur od 1.4.2008 do zaplattenia a v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 10.12.2004 do 4.3.2006 vo výške 878,83 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 878,83 Eur od 1.4.2008 do zaplattenia (pre vysvetlenie, žalobca sa pôvodnou žalobou domáhal zaplattenia istiny vo výške 2.039,25 Eur za obdobie od 10.12.2004 do 31.3.2008, pričom podaním doručeným súdu dňa 23.12.2009 doplneným 13.1.2010 požaduje žalobca zaplattenie istiny vo výške 1.160,42 Eur za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2007 a keďže ďalej žiada zaplattenie istiny 856,30 Eur až za obdobie od 1.4.2008 do 31.12.2008, má súd prvej inštancie za to, že žalobca požadoval v období od 10.12.2004 do 4.3.2006, teda za obdobie, za ktoré vzal žalobu späť, zaplattenie sumy vo výške 878,83 Eur; ako rozdiel medzi pôvodne uplatňovanou sumou za obdobie od 10.12.2004 do 31.3.2008 vo výške 2.039,25 Eur a v podaní doručenom súdu 23. decembra 2009, doplneným 13. januára 2010, uplatňovanou sumou za obdobie od 5.3.2006 do 31.3.2008 vo výške 1.160,42 Eur).

1.9. Následne žalobca podaním z 10. júna 2016 upresnil žalobu, pričom si uplatňuje voči žalovanej nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009 vo výške 2.545,51 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.379,71 Eur od 1.1.2010 do zaplattenia a s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 165,80 Eur od 11.3.2010 do zaplattenia. Vo zvyšnej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 310,42 Eur s príslušenstvom a v časti úrokov z omeškania pred 1.1.2010 (teda úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.160,42 Eur od 6.3.2008 do 31.12.2009; pozri podanie z č.l. 136), vzal žalobu späť. Súd prvej inštancie uznesením zo 16. februára 2017, sp. zn. 37C 77/2008 pripustil zmenu návrhu na začatie konania tak, že žalobný návrh bude znieť nasledovne: Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 2.545,51 Eur spolu s

úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.379,71 Eur od 1.1.2010 do zaplataenia a s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 165,80 Eur od 11.3.2010 do zaplataenia.

1.10. Pokiaľ ide o nárok, ktorý žalobca vzal čiastočne späť, súd prvej inštancie s poukázaním na ust. § 144, § 145 ods. 1 a 2 a § 146 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) konanie o zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 11% ročne zo sumy 2.039,25 Eur od 1.3.2008 do 31.3.2008, v časti o zaplataenie úrokov z omeškania nad 8,5% ročne zo sumy 2.039,25 Eur od 1.4.2008 do zaplataenia, v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 10.12.2004 do 4.3.2006 vo výške 878,83 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 878,83 Eur od 1.4.2008 do zaplataenia, v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 310,42 Eur s príslušenstvom a v časti o zaplataenie úrokov z omeškania vo výške 8,5% ročne zo sumy 1.160,42 Eur od 6.3.2008 do 31.12.2009, zastavil.

1.11. Predmetom tohto konania po pripustení zmeny návrhu a čiastočnom zastavení konania je vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009 vo výške 2.545,51 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 2.379,71 Eur od 1.1.2010 do zaplataenia a s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 165,80 Eur od 11.3.2010 do zaplataenia, ktoré spočívajú v tom, že žalovaná ako bývalá manželka žalobcu užívala v období od 5.3.2006 do 31.12.2009 2-izbový byt č. 54 na 2. poschodí vo vchode č. 20 na ulici Sofijskej v Košiciach (ďalej len „predmetný byt“), pričom však neuhrádzala platby, resp. úhrady spojené s užívaním tohto bytu v rozsahu v akom ho užívala. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní bolo medzi stranami nesporné, že ich manželstvo bolo rozvedené a že počas manželstva nadobudli právo spoločného nájmu predmetného bytu manželmi, že žalovaná nebývala spolu so svojim synom v predmetnom byte počas celého roka 2006 a počas prvých dvoch mesiacov v roku 2007, teda, že predmetný byt užíva spolu so žalobcom a synom nepretržite od 28.2.2007, a že žalobca v byte odpojil elektrinu od júna 2007 a plyn od januára 2009.

1.12. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za nájom a platieb za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009, žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu. Súd prvej inštancie akcentoval, že pri premlčaní práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia je ustanovená kombinovaná premlčacia doba, a to kratšia subjektívna a dlhšia objektívna. Ich začiatok je upravený odlišne. Tieto dve premlčacie doby začínajú plynúť, plynú a končia sa nezávisle od seba. Ich vzájomný vzťah je taký, že ak sa skončí plynutie jednej z nich, právo sa premlčí, a to aj napriek tomu, že oprávnenému ešte plynie druhá premlčacia doba. Napríklad ak odo dňa, keď sa oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, do uplatnenia práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia uplynie čas uvedený v ustanovení § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka a povinný v súdnom konaní vzniesie námietku premlčania, právo sa premlčalo, aj keď ide o bezdôvodné obohatenie spôsobené úmyselne. Neprichádza tu už do úvahy objektívna desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2. Podobne je to aj v prípade, ak by ešte boli dané podmienky na plynutie subjektívnej premlčacej doby, ale by už uplynula objektívna premlčacia doba. Subjektívna premlčacia doba totiž môže plynúť iba v rámci objektívnej premlčacej doby, ktorú nemôže presiahnuť. V tejto časti žalobca v rozpore s tým, čo je predmetom konania (tým je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009) požaduje od žalovanej aj zaplataenie polovice nedoplatku za užívanie predmetného bytu v období od 1.1.2005 do 31.12.2005, ktorý bol vo výške 6.661,70 Sk, teda sumy vo výške 3.330,85 Sk, t.j. 110,56 Eur. Vzhľadom na to, že žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v časti vyúčtovaného nedoplatku za byt za celý rok 2005 vo výške 6.661,70 Sk, t.j. 221,13 Eur, súd prvej inštancie tento považuje za premlčaný z dôvodu, že za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 OZ treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal; nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 145/2004). Z vyúčtovania nedoplatku za rok 2005 zo dňa 30.5.2006 mal prvoinštančný súd za preukázané, že sa žalobca ako oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, najskôr dňa 30.5.2006, kedy bolo vyhotovené predmetné vyúčtovanie, takže dvojročná subjektívna premlčacia doba by uplynula najskôr dňa 30.5.2008. Žalobca síce podal žalobu na tunajší súd dňa 6.3.2008, avšak podaním doručeným súdu dňa 23.12.2009 (č.l. 130) upresnil žalobný návrh tak, že žiada, aby žalovaná bola povinná uhradiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie od 5.3.2006 do rozhodnutia súdu, teda v tomto

podaní už nepožadoval zaplataenie polovice nedoplatku za užívanie predmetného bytu v období od 1.1.2005 do 31.12.2005 (aspoň to z jeho obsahu nie je zrejmé). Uvedený nárok opätovne uplatnil až podaním zo dňa 15.2.2011 dňa 17.2.2011 (aj to nepresne vo výške 6.666,- Sk), teda po uplynutí 2 ročnej subjektívnej aj 3 ročnej objektívnej premlčacej doby. Účelom inštitútu premlčania upraveného v ustanoveniach §§ 100 až 114 Občianskeho zákonníka je podľa názoru súdu prvej inštanície okrem stimulácie veriteľa k rýchlemu (včasnému) uplatneniu jeho práv (podľa zásady vigilantiibus iura) aj snaha predchádzať v konkrétnych prípadoch dôkaznej núdzi na strane veriteľa v súdnom konaní a prispieť k právnej istote účastníkov občianskoprávných vzťahov. Premlčanie je kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok (súdnou vymáhateľnosť práva, žalobné právo) možno odvrátiť námietkou premlčania. Ide o uplynutie času ustanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo bývalo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie tejto námietky má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, t.j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti. Premlčanie je objektívnou skutočnosťou nezávislou na vedomosti veriteľa, či dlžníka. Vyžaduje márne uplynutie premlčacej doby stanovenej zákonom spojené s nevykonávaním subjektívneho práva veriteľom. Pokiaľ dlžník námietku premlčania skutočne účinne vznesie, dochádza v okamihu jej vznesenia k zániku nároku. V medziobdobí od okamihu, v ktorom sa právo premlčalo, do okamihu účinne vznesenej námietky premlčania, ide o tzv. podmienený nárok, to znamená nárok, ktorý môže na základe námietky premlčania zaniknúť. Premlčaním teda právo samo o sebe nezaniká (na rozdiel od preklúzie), iba sa oslabuje, a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Avšak ani nárok premlčaním sám o sebe nezaniká a oprávnený sa môže svojho premlčaného práva domáhať žalobou, na základe ktorej dlžník môže byť na splnenie dlhu zaviazaný, ak sa premlčania nedovolá. Ak sa účastník občianskeho súdneho konania dovolá premlčania, nemôže súd premlčané právo (nárok) priznať; návrh na začatie konania v takomto prípade zamietne. To platí u práva (nároku) na náhradu škody aj v prípadoch, v ktorých nie je ešte preukázaná zodpovednosť za škodu alebo výška škody (R29/1983). Súd prvej inštanície preto rozhodol tak, že žalobcovi nepriznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za užívanie predmetného bytu v období od 1.1.2005 do 31.12.2005 vo výške 3.330,85 Sk, t.j. 110,56 Eur z dôvodu premlčania tohto práva.

1.13. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 1.1.2006 do 31.12.2006 vo výške 213,47 Eur (súd prvej inštanície opätovne poznamenal, že uvedený nárok je v časti v rozpore s tým, čo je podľa žalobcu predmetom konania, ktorým je nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009), z vykonaného dokazovania mal prvoinštančný súd za preukázané, že žalovaná v tomto období (v roku 2006), a teda po rozvode manželstva a za trvania jej práva spoločného nájmu bytu, byt neužívala a tak sa nepodieala na vytváraní skutočných nákladov na nájomné a na úhradu za plnenia poskytované s užívaním bytu. Vzhľadom na to, že predmetný byt neužívala, tieto platiť nemala a teda na úkor žalobcu nezískala žiadny majetkový prospech.

1.14. Súd prvej inštanície ďalej konštatoval, že v tejto časti posudzoval výkon práva žalobcu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia za obdobie od 1.1.2006 do 31.12.2006 s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka (porov. k tomu rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 23. novembra 2009, sp.zn. 26 Cdo 1592/2008). V súlade s judikatúrou je totiž možné odoprieť právnu ochranu právu uplatnenému alebo vykonávanému v rozpore s podmienkami uvedenými v § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čo prakticky znamená, že nebude možné takéto uplatnenie alebo výkon práva procesnými prostriedkami vymáhať a že úvaha súdu, či výkon práva je či nie je v rozpore s dobrými mravmi, sa vždy odvíja od okolností konkrétneho prípadu. Pojem dobré mravy je ďalej časovo (plynutím času podlieha zmenám) a miestne podmienený. Prvoinštančný súd zdôraznil, že na prípady rozporu s dobrými mravmi súd prihliada z úradnej povinnosti, ich danosť sa zisťuje podľa konkrétnych okolností prípadu. V prejednávanej veci vzal súd prvej inštanície do úvahy skutočnosť, že žalobca požaduje od žalovanej vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 1.1.2006 do 31.12.2006, hoci je medzi stranami nesporné, že žalovaná v uvedenom období predmetný byt neužívala z dôvodu zlých vzťahov medzi stranami. Uvedený dôvod nasvedčuje tomu, že práve žalobca spôsobil nemožnosť užívania predmetného bytu žalovanou v období celého roku 2006. Preto podľa názoru súdu prvej inštanície žalobcovi aj z tohto dôvodu nemožno priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 1.1.2006 do 31.12.2006 vo výške 213,47 Eur pre rozpor s dobrými mravmi. Na základe vyššie uvedeného preto súd prvej inštanície žalobu v tejto časti zamietol.

1.15. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 1.1.2007 do 31.12.2007 vo výške 554,22 Eur, z vykonaného dokazovania má súd prvej inštancie za preukázané a medzi stranami nesporné, že žalovaná v tomto období (v roku 2007), byt užívala od 28.2.2007 (v období od 1.1.2007 do 27.2.2007 sa teda nepodieľala na vytváraní skutočných nákladov na nájomnom a na plneniach poskytovaných s užívaním bytu). Žalobca v tejto časti požaduje zaplatenie alikvotnej časti nájomného za obdobie od 1.1.2007 do 31.12.2007, t.j. za 10 mesiacov vo výške 517,83 Eur a zaplatenie alikvotnej časti poplatku za správu bytu za obdobie od 1.1.2007 do 28.2.2007, t.j. za 2 mesiace vo výške 36,39 Eur, teda celkovo sumu 554,22 Eur. Pri určení rozsahu vydania bezdôvodného obohatenia súd prvej inštancie vychádzal iba zo skutočných nákladov, ktoré žalobca fakticky vynaložil, teda z vyúčtovania skutočných nákladov, a nie z predpísaných záloh. Z vyúčtovania nákladov za služby spojené s bývaním zo dňa 22.5.2008 (č.l. 166 spisu) mal súd prvej inštancie za preukázané, že za zúčtovacie obdobie od 1.1.2007 do 31.12.2007 predstavovali celkové náklady zálohovateľných služieb (predpis) sumu 36.210,- Sk, t.j. 1.201,95 Eur, pričom skutočné náklady za tieto služby boli vo výške 43.496,62 Sk, t.j. 1.443,82 Eur. Vznikol teda nedoplatok vo vyúčtovaní nákladov za služby spojené s užívaním bytu za rok 2007 vo výške 7.286,60 Sk, t.j. 241,87 Eur. Žalobca súdu preukázal, že v období od januára 2007 až do decembra 2007 uhradil prenajímateľovi predmetného bytu na nájomnom a úhradách za plnenia spojené s užívaním bytu sumu 36.210,- Sk, t.j. 1.201,95 Eur. Žalovaná v tomto období uhradila sumu 141,41 Eur. Súd prvej inštancie poukázal na to, že skutočné náklady za plnenia spojené s užívaním predmetného bytu boli v tomto období vyššie ako predpísané mesačné úhrady, keďže v súvislosti s užívaním predmetného bytu vznikol za rok 2007 nedoplatok vo vyúčtovaní nákladov za služby spojené s užívaním bytu vo výške 7.286,60 Sk, t.j. 241,87 Eur (č.l. 166), ktorého zaplatenie alikvotnej časti v rozsahu 10 mesiacov požaduje žalobca od žalovanej za obdobie roku 2008 v rozsahu 100,78 Eur. Súd prvej inštancie preto rozhodol tak, že sa žalovaná bezdôvodne obohatila na úkor žalobcu titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 1.1.2007 do 31.12.2007 vo výške 460,18 Eur [skutočné náklady za užívanie bytu za 12 mesiacov v roku 2007 predstavovali sumu 1.443,82 Eur, čiže náklady za 10 mesiacov boli vo výške 1.203,18 Eur (1.443,82 Eur : 12 x 10 mesiacov), od ktorej sumy prvoinštančný súd odpočítal polovicu pripadajúcu na žalobcu, t.j. sumu 601,59 Eur a vyššie uvedenú úhradu žalovanej vo výške 141,41 Eur].

1.16. Pokiaľ ide o nárok na zaplatenie alikvotnej časti nedoplatku vyúčtovania za byt za obdobie od 1.3.2007 do 31.12.2007, t.j. za 10 mesiacov vo výške 100,78 Eur, súd prvej inštancie konštatoval, že na tento prihladol v bode 97 odôvodnenia rozsudku a to z dôvodu, že pracoval so skutočnými nákladmi za užívanie bytu za 12 mesiacov v roku 2007 (č.l. 166 spisu), ktoré zahŕňali aj nedoplatok vo vyúčtovaní nákladov za služby spojené s užívaním bytu za rok 2007 vo výške 7.286,60 Sk, t.j. 241,87 Eur, resp. jeho alikvotnú časť v rozsahu 10 mesiacov, ktorú požaduje žalobca od žalovanej za obdobie roku 2008 v rozsahu 100,78 Eur. Súd prvej inštancie preto nárok v tejto časti žalobcovi nepriznal. Aj pokiaľ ide o nárok na zaplatenie nájmu a penálov za mesiace máj až august roku 2007 vo výške 296,45 Eur, súd prvej inštancie konštatoval, že nárok na nájomné za predmetné obdobie bol zohľadnený v bode 97 odôvodnenia rozsudku, pričom nárok na penále nie je riadne preukázaný, resp. v tejto časti nejde o nárok titulom bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie preto žalobu aj v tejto časti zamietol.

1.17. Pokiaľ ide o nárok žalobcu v časti zaplatenia alikvotnej časti poplatku za správu bytu za obdobie od 1.1.2007 do 28.2.2007, t.j. za 2 mesiace vo výške 36,39 Eur, súd prvej inštancie konštatoval, že medzi stranami je nesporné, že žalovaná v uvedenom období predmetný byt neužívala z dôvodu zlých vzťahov medzi stranami. Uvedený dôvod nasvedčuje tomu, že práve žalobca spôsobil nemožnosť užívania predmetného bytu žalovanou v období od 1.1.2007 do 28.2.2007. Preto podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovi aj z tohto dôvodu nemožno priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom poplatku za správu bytu za obdobie od 1.1.2007 do 28.2.2007 pre rozpor s dobrými mravmi. Navyše, v tejto časti bola žalovanou vznesená námietka premlčania tohto nároku. Aj podľa názoru súdu, vzhľadom na neurčité podania žalobcu, z ktorých sa nedá jednoznačne určiť, či bol tento nárok uplatnený už v samotnej žalobe, resp. jej nasledujúcich doplneniach, bol tento nárok uplatnený určite a zrozumiteľne žalobcom až v podaní zo dňa 10.6.2016 a to dňa 10.6.2016. V tomto prípade by došlo objektívne k vzniku bezdôvodného obohatenia v mesiacoch január a február roku 2007, pričom žalobca svoj nárok v tejto časti uplatnil na súde až dňa 10.6.2016, teda po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby. Na základe vyššie uvedeného preto súd žalobu v tejto časti zamietol. Pokiaľ ide o obranu žalovanej, že v tomto období v byte bývala aj p. Maršaleková, teda priateľka žalobcu, súd prvej inštancie konštatoval, že žalovanej sa nepodarilo jednoznačne a nespochybniteľne súdu

preukázať, v akom období a v akom rozsahu predmetný byt užívala aj priateľka žalobcu. Pokiaľ ide o obranu žalovanej, že v tomto období, t.j. od 28.2.2007 do 31.12.2007, užívala predmetný byt v zníženej kvalite, od júna 2007 bez elektriny a teda z tohto dôvodu by bolo v rozpore s dobrými mravmi priznať žalobcovi polovicu nákladov za byt, prvoinštančný súd konštatoval, že záväzok vzniknutý z bezdôvodného obohatenia (§ 489 Občianskeho zákonníka) je objektívnej povahy. Vzniká na základe objektívnej skutočnosti v zákonom predvídaných situáciách (§ 451 a § 454 Občianskeho zákonníka) bez ohľadu na to, ktorého z účastníkov záväzkového právneho vzťahu zaťažuje dôvod jeho vzniku; na vznik záväzkového právneho vzťahu z bezdôvodného obohatenia sa dokonca existencia zavinenia ani existencia protiprávneho úkonu nevyžaduje, resp. zavinenie, aj to iba obohateného, má právny význam len z hľadiska rozsahu vydania bezdôvodného obohatenia (§ 458 ods. 2 Občianskeho zákonníka). V preskúmvanej právnej veci žalovaná byt nesporne užívala, pričom za užívanie bytu treba považovať už samotné umiestnenie vecí nájomcu v ňom (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 3Cdo/52/2005). Tým, že byt užívala bezodplatne, nedošlo k zmenšeniu jej majetku, hoci by sa tak malo stať platením nájomného. Na dôvody súvisiace s odpojením elektriny v predmetnom byte súd prihliadol v ďalšej časti.

1.18. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 1.1.2008 do 31.12.2008 vo výške 812,83 Eur, z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie na preukázané a medzi stranami nesporné, že žalovaná v tomto období (v roku 2008) byt užívala. Z vyúčtovania nákladov za služby spojené s bývaním zo dňa 22.5.2009 (č.l. 163 spisu) mal súd prvej inštancie za preukázané, že za zúčtovacie obdobie od 1.1.2008 do 31.12.2008 predstavovali celkové náklady zálohovateľných služieb (predpis) sumu 44.560,- Sk, t.j. 1.479,12 Eur, pričom skutočné náklady za tieto služby boli vo výške 44.516,24 Sk, t.j. 1.477,67 Eur. Vznikol teda preplatok vo vyúčtovaní nákladov za služby spojené s užívaním bytu za rok 2008 vo výške 1,45 Eur. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaná ako nájomca bola povinná zaplatiť prenajímateľovi titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 1.1.2008 do 31.12.2008 vo výške 738,83 Eur (skutočné náklady za užívanie bytu za 12 mesiacov v roku 2008 predstavovali sumu 1.477,67 Eur, od ktorej sumy súd prvej inštancie odpočítal polovicu pripadajúcu na žalobcu, t.j. sumu 738,83 Eur). Žalobca ako dominus litis v tejto časti požaduje zaplatenie alikvotnej časti nájomného za obdobie 7 mesiacov vo výške 415,60 Eur, ktorú sumu mu súd priznal. Pokiaľ ide o obranu žalovanej, že v období od 1.1.2008 do 31.12.2008 užívala predmetný byt v zníženej kvalite, od júna 2007 bez elektrickej energie a teda z tohto dôvodu by bolo v rozpore s dobrými mravmi priznať žalobcovi polovicu nákladov za byt, súd prvej inštancie poukázal na body 100 a 101 odôvodnenia rozsudku.

1.19. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 1.1.2009 do 31.12.2009 vo výške 352,83 Eur, z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané a medzi stranami nesporné, že žalovaná v tomto období (v roku 2009) byt užívala. Z vyúčtovania nákladov za služby spojené s bývaním zo dňa 22.5.2010 (č.l. 178 spisu) mal súd prvej inštancie za preukázané, že za zúčtovacie obdobie od 1.1.2009 do 31.12.2009 predstavovali celkové náklady zálohovateľných služieb (predpis) sumu 1.659,84 Eur, pričom skutočné náklady za tieto služby boli vo výške 1.030,06 Eur. Vznikol teda preplatok vo vyúčtovaní nákladov za služby spojené s užívaním bytu za rok 2009 vo výške 629,78 Eur. Žalovaná v tomto období uhradila sumu 138,32 Eur. Súd prvej inštancie má za to, že sa žalovaná ako nájomca bola povinná zaplatiť prenajímateľovi titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu za obdobie od 1.1.2009 do 31.12.2009 sumu vo výške 376,98 Eur (skutočné náklady za užívanie bytu za 12 mesiacov v roku 2009 predstavovali sumu 1.030,06 Eur, od ktorej sumy súd prvej inštancie odpočítal polovicu pripadajúcu na žalobcu, t.j. sumu 515,30 Eur a vyššie uvedené úhradu žalovanej vo výške 138,32 Eur). Žalobca ako dominus litis v tejto časti požaduje zaplatenie sumy vo výške 352,83 Eur, ktorú sumu mu súd prvej inštancie priznal. Pokiaľ ide o obranu žalovanej, že v období od 1.1.2009 do 31.12.2009 užívala predmetný byt v zníženej kvalite, od júna 2007 bez elektrickej energie a teda z tohto dôvodu by bolo v rozpore s dobrými mravmi priznať žalobcovi polovicu nákladov za byt, súd prvej inštancie opätovne poukázal na body 100 a 101 odôvodnenia rozsudku. Prvoinštančný súd rozhodol, že žalobca má voči žalovanej nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009 z titulu nezaplatenia úhrad za nájom a za služby spojené s užívaním predmetného bytu vo výške 1.228,61 Eur. Vo zvyšnej časti, vzhľadom na skutočnosť, že žalobca v tejto časti požadoval zaplatenie sumy 2.043,91 Eur, súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

1.20. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za elektrinu dodávanú do predmetného bytu za obdobie od 2.4.2005 do 6.4.2006 v celkovej výške 963,50 Sk, t.j. 31,98 Eur (faktúra na č.l. 193 spisu), pričom žalobca v tejto časti požaduje zaplatenie alikvotnej časti nedoplatku za obdobie roku 2005, teda do 31.12.2005, vo výške 11,99 Eur, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu. V tejto časti žalobca v rozpore s tým, čo je predmetom konania (nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009) požaduje od žalovanej aj zaplatenie polovice nedoplatku za elektrinu za obdobie od 1.1.2005 do 31.12.2005 vo výške 11,99 Eur. Vzhľadom na to, že žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v tejto časti, súd tento považuje za premlčaný z dôvodu, že za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia v zmysle § 107 ods. 1 OZ treba považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal; nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr (rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo 145/2004). Z vyúčtovania nedoplatku za obdobie od 2.4.2005 do 6.4.2006 z č.l. 193 spisu mal súd prvej inštancie za preukázané, že sa žalobca ako oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil najskôr dňa 10.4.2006, kedy bolo vyhotovené predmetné vyúčtovanie, takže dvojročná subjektívna premlčacia doba by uplynula najskôr dňa 10.4.2008. Žalobca síce podal žalobu na súd dňa 6.3.2008, avšak podaním doručeným súdu dňa 23.12.2009 (č.l. 130) upresnil žalobný návrh tak, že žiada, aby žalovaná bola povinná uhradiť žalobcovi bezdôvodné obohatenie od 5.3.2006 do rozhodnutia súdu, teda v tomto podaní už nepožadoval zaplatenie polovice nedoplatku za elektrinu za obdobie od 1.1.2005 do 31.12.2005 (aspoň to z jeho obsahu nie je zrejmé). Uvedený nárok opätovne uplatnil až podaním zo dňa 15.2.2011 dňa 17.2.2011 (aj to v inej výške), teda po uplynutí 2 ročnej subjektívnej aj 3 ročnej objektívnej premlčacej doby. Súd prvej inštancie preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za elektrinu dodávanú do predmetného bytu za obdobie od 1.1.2005 do 31.12.2005 vo výške 11,99 Eur z dôvodu jeho premlčania v tejto časti zamietol.

1.21. Podobne, pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za elektrinu dodávanú do predmetného bytu za obdobie od 28.2.2007 do 4.4.2007 v celkovej výške 12,49 Eur (faktúra na č.l. 192 spisu), žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu. Z vyúčtovania za elektrickú energiu za obdobie od 7.4.2006 do 4.4.2007 z č.l. 193 mal súd prvej inštancie za preukázané, že sa žalobca ako oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, najskôr dňa 10.4.2007, kedy bolo vyhotovené predmetné vyúčtovanie, takže dvojročná subjektívna premlčacia doba by uplynula najskôr dňa 10.4.2009. Žalobca síce podal žalobu na súd dňa 6.3.2008, rozšírenie žaloby dňa 23.12.2009 (č.l. 130) a rozšírenie žaloby zo dňa 15.2.2011 dňa 17.2.2011, z ktorých podaní tento jeho nárok nevyplýva. Podľa názoru súdu prvej inštancie si ho uplatnil až podaním dňa 10.6.2016, teda po uplynutí 2 ročnej subjektívnej aj 3 ročnej objektívnej premlčacej doby. Preto súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za elektrinu dodávanú do predmetného bytu za obdobie od 28.2.2007 do 4.4.2007 v celkovej výške 12,49 Eur z dôvodu jeho premlčania a žalobu v tejto časti zamietol.

1.22. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za elektrinu dodávanú do predmetného bytu za obdobie od 5.4.2007 do 1.4.2008 v celkovej výške 120,18 Eur (faktúra na č.l. 172), žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu. Z vyúčtovania za elektrickú energiu za obdobie od 5.4.2007 do 1.4.2008 z č.l. 172 mal súd prvej inštancie za preukázané, že sa žalobca ako oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil najskôr dňa 6.4.2008, kedy bolo vyhotovené predmetné vyúčtovanie, takže dvojročná subjektívna premlčacia doba by uplynula najskôr dňa 6.4.2010. Žalobca síce podal žalobu na súd dňa 6.3.2008, rozšírenie žaloby dňa 23.12.2009 (č.l. 130) a rozšírenie žaloby zo dňa 15.2.2011 dňa 17.2.2011, z ktorých podaní však tento jeho nárok uplatnený v takejto výške nevyplýva. Podľa názoru súdu prvej inštancie si ho uplatnil až podaním dňa 10.6.2016, teda po uplynutí 2 ročnej subjektívnej aj 3 ročnej objektívnej premlčacej doby. Navyše bol predmetný byt odpojený od elektrickej energie od 1.6.2007, preto na strane žalovanej od 1.6.2007 do 1.4.2008 nemohlo vzniknúť žiadne bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie preto žalobcovi nepriznal nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za elektrinu dodávanú do predmetného bytu za obdobie od 5.4.2007 do 1.4.2008 v celkovej výške 120,18 Eur z dôvodu jeho premlčania a rozporu s dobrými mravmi a žalobu v tejto časti zamietol.

1.23. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za elektrinu dodávanú do predmetného bytu za obdobie od 2.4.2008 do 28.11.2008 v celkovej výške 84,43 Eur (faktúra na č.l. 171) a za obdobie od 21.5.2009 do 9.10.2009 v celkovej výške 16,13 Eur (faktúra na č.l. 170), z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že do predmetného bytu, ktorý žalovaná v tomto období užívala, nebola od 1.6.2007 do 9.10.2009 dodávaná elektrina. Žalovaná, hoci tento byt užívala, sa nepodieľala na vytváraní skutočných nákladov na elektrinu a teda na úkor žalobcu nezískala žiadny majetkový prospech. V súvislosti s uvedeným súd prvej inštancie ďalej konštatoval, že v tejto časti posudzoval výkon práva žalobcu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia za obdobie od 2.4.2008 do 9.10.2009 s poukazom na ustanovenie § 3 odst. 1 obč.zák. (porov. k tomu rozsudok Nejvyššieho súdu ČR zo dňa 23. 11. 2009, sp.zn. 26 Cdo 1592/2008). V prejednávanej veci vzal súd prvej inštancie do úvahy skutočnosť, že žalobca požaduje od žalovanej vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za elektrinu za obdobie od 2.4.2008 do 9.10.2009, hoci je medzi stranami nesporné, že do predmetného bytu nebola v tomto období dodávaná elektrina, ktorej odber odhlásil, resp. znemožnil žalobca. Uvedený dôvod nasvedčuje tomu, že práve žalobca spôsobil nemožnosť dodávania elektriny do predmetného bytu v tomto období. Preto podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovi aj z tohto dôvodu nemožno priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za elektrinu za obdobie od 2.4.2008 do 9.10.2009 vo výške 100,56 Eur pre rozpor s dobrými mravmi. Na základe vyššie uvedeného preto súd žalobu v tejto časti zamietol. Súd prvej inštancie teda nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za elektrinu dodávanú do predmetného bytu za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009 vo výške 245,22 Eur, vrátane nároku žalobcu na príslušenstvo, t.j. úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 245,22 Eur od 1.1.2010 do zaplatenia, zamietol.

1.24. Pokiaľ ide o nárok na náhradu koncesionárskych poplatkov, súd prvej inštancie uviedol, že žalobca si uplatňuje za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009 sumu vo výške 90,58 Eur. S poukazaním na § 3 ods. 1 a 9 zákona č. 212/1995 Z.z. o koncesionárskych poplatkoch a o zmene zákona č. 468/1991 Zb. o prevádzkovaní rozhlasového a televízneho vysielania v znení neskorších predpisov, účinného do 31.3.2008 a podľa § 3 písm. a) zákona č. 68/2008 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného od 1.4.2008, má súd prvej inštancie za to, že žalovaná sa v tejto časti bezdôvodne neobohatila na úkor žalobcu, keďže počas celého roka 2006 v predmetnom byte nebývala, pričom od júna 2007 žalobca v byte odpojil elektrinu, teda žalovanej znemožnil, v prípade ak by vlastnila prijímač, čo nepreukázal, tento využívať. Súd prvej inštancie má za to, že povinnosť platiť koncesionársky poplatok žalovanej v období od 1.1.2006 do 31.3.2008 nevznikol, teda nárok žalobcu je v tejto časti neopodstatnený. Následne od 1.4.2008 bol podľa zmenenej právnej úpravy platiteľom úhrady koncový odberateľ elektriny, ktorým bol žalobca. Keďže žalobca nesporne odpojil predmetný byt resp. jeho časť, ktorú užívala žalovaná so synom, v období od 1.4.2008 do 31.12.2009 od elektriny, podľa názoru súdu prvej inštancie z tohto dôvodu mu nemožno priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za koncesionárske poplatky ani za obdobie 1.4.2008 do 31.12.2009 pre rozpor s dobrými mravmi. Na základe vyššie uvedeného preto súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol. Súd prvej inštancie teda nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za koncesionárske poplatky za obdobie od 5.3.2006 do 31.12.2009 vo výške 90,58 Eur, vrátane nároku žalobcu na príslušenstvo, t.j. úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 90,58 Eur od 1.1.2010 do zaplatenia, zamietol.

1.25. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za plyn dodávaný do predmetného bytu za obdobie od 19.2.2007 do 18.2.2008 v celkovej výške 29,23 Eur (faktúra na č.l. 199 na sumu 1.761,- Sk), žalovaná vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu. Z vyúčtovania za plyn za obdobie od 19.2.2007 do 18.2.2008 z č.l. 199 mal súd prvej inštancie za preukázané, že sa žalobca ako oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil, najskôr dňa 25.2.2008, kedy bolo vyhotovené predmetné vyúčtovanie, takže dvojnásobná subjektívna premlčacia doba by uplynula najskôr dňa 25.2.2010. Žalobca síce podal žalobu na súd dňa 6.3.2008, rozšírenie žaloby dňa 23.12.2009 (č.l. 130) a rozšírenie žaloby zo dňa 15.2.2011 dňa 17.2.2011, z ktorých podaní tento jeho nárok uplatnený v takejto výške nevyplýva [v rozšírení žaloby zo dňa 15.2.2011 si uplatnil nárok vo výške 325,- Sk, pričom zo spisu (č.l. 195) mal prvoinštančný súd za preukázané, že ide o nárok za obdobie od 19.2.2006 do 18.2.2007]. Podľa názoru súdu prvej inštancie si žalobca tento svoj nárok uplatnil až podaním dňa 10.6.2016, teda po uplynutí 2 ročnej subjektívnej aj 3 ročnej objektívnej premlčacej doby a preto nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za plyn dodávaný do predmetného bytu za obdobie od 19.2.2007 do 18.2.2008 v celkovej výške 29,23 Eur zamietol.

1.26. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za plyn dodávaný do predmetného bytu za obdobie od 19.2.2008 do 18.2.2009 v celkovej výške 41,25 Eur (faktúra na č.l. 201 na sumu 82,51 Eur), žalovaná takisto vzniesla námietku premlčania nároku žalobcu. Prvoinštančný súd uzavrel, že žalobca podal žalobu na súd dňa 6.3.2008 a následne rozšírenie žaloby dňa 23.12.2009 (č.l. 130), v ktorých nepožadoval tento nárok, ale nárok za uvedené obdobie, avšak v inej výške, uplatnil až dňa 15.3.2010 (č.l. 148) podaním označeným ako doplnenie dokazovania, o pripustení (zmeny) ktorého súd nerozhodol. Následne z rozšírenia žaloby zo dňa 15.2.2011, o pripustení ktorej súd rozhodol, tento nárok uplatnený v takejto výške a za toto obdobie nevyplyva (v rozšírení žaloby zo dňa 15.2.2011 si uplatnil nárok za obdobie od 19.2.2009 do 18.2.2010). Podľa názoru súdu prvej inštancie si žalobca tento svoj nárok uplatnil až podaním dňa 10.6.2016, teda po uplynutí 2 ročnej subjektívnej aj 3 ročnej objektívnej premlčacej doby. Z vyúčtovania za plyn za obdobie od 19.2.2008 do 18.2.2009 z č.l. 201 mal súd prvej inštancie za preukázané, že sa žalobca ako oprávnený dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a o tom, kto sa na jeho úkor obohatil najskôr dňa 23.2.2009, kedy bolo vyhotovené predmetné vyúčtovanie, takže dvojročná subjektívna premlčacia doba by uplynula najskôr dňa 23.2.2011. Žalobca síce podal žalobu na súd dňa 6.3.2008, rozšírenie žaloby dňa 23.12.2009 (č.l. 130) a rozšírenie žaloby zo dňa 15.2.2011 dňa 17.2.2011, z ktorých podaní však tento jeho nárok uplatnený v takejto výške nevyplyva. Podľa názoru súdu prvej inštancie si žalobca tento svoj nárok uplatnil až podaním dňa 10.6.2016, teda po uplynutí 2 ročnej subjektívnej aj 3 ročnej objektívnej premlčacej doby. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za plyn dodávaný do predmetného bytu za obdobie od 19.2.2008 do 18.2.2009 v celkovej výške 41,25 Eur zamietol.

1.27. Pokiaľ ide o nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom nedoplatku za plyn dodávaný do predmetného bytu za obdobie od 19.2.2009 do 18.2.2010 v celkovej výške 95,32 Eur (faktúra na č.l. 205 na sumu 228,78 Eur), z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie nesporne preukázané, že žalobca znemožnil žalovanej v tomto období (od januára 2009) používať plynový sporák. Žalovaná, hoci tento byt užívala, sa nepodieľala na vytváraní skutočných nákladov na plyn v tomto období a teda na úkor žalobcu nezískala žiadny majetkový prospech. Ďalej súd prvej inštancie v tejto časti posudzoval výkon práva žalobcu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia za plyn dodávaný do predmetného bytu za obdobie od 19.2.2009 do 18.2.2010 s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 1 OZ a vzal súd do úvahy skutočnosť, že žalobca požaduje od žalovanej vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za plyn za obdobie od 19.2.2009 do 18.2.2010, hoci je medzi stranami nesporné, že žalobca znemožnil žalovanej v tomto období (od januára 2009) používať plynový sporák. Uvedený dôvod nasvedčuje tomu, že práve žalobca spôsobil nemožnosť užívať sporák a teda spotrebovať plyn žalovanou v tomto období. Preto podľa názoru súdu prvej inštancie žalobcovi aj z tohto dôvodu nemožno priznať nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za plyn dodávaný do predmetného bytu za obdobie od 19.2.2009 do 18.2.2010 vo výške 95,32 Eur pre rozpor s dobrými mravmi. Na základe vyššie uvedeného preto súd prvej inštancie žalobu v tejto časti zamietol. Súd prvej inštancie teda nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za plyn dodávaný do predmetného bytu vo výške 165,80 Eur vrátane nároku žalobcu na príslušenstvo, t.j. úroky z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 165,80 Eur od 11.3.2010 do zaplatenia, zamietol.

1.28. Súd prvej inštancie teda žalobe v časti vyhovel a zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.228,61 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.228,61 Eur od 30.1.2010 do zaplatenia vo výške vyplývajúcej z ustanovenia § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka a § 10c a § 3 ods. 1 a 2 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Na základe pomerného úspechu strán sporu v konaní a s poukázaním na ust. § 255 ods. 1, 2, § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1, 2 CSP priznal súd prvej inštancie žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 13,98%.

2. Proti rozsudku podali v zákonnej lehote odvolanie žalobca i žalovaná.

3. Žalobca odvolaním napáda III. výrok rozsudku z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Poukázal na skutočnosť, že konanie v predmetnej veci začalo na súde dňa 06.03.2008, v ktorej žalobca uplatnil nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia proti žalovanej vo výške 2.039,25 Eur s príslušenstvom. Na základe tejto žaloby súd vydal platobný rozkaz dňa 30.04.2008 a následne boli súdu doručené dve ďalšie podania žalobcu, ktorými konkretizoval svoje nároky, na

základe ktorých súd prvej inštancie rozsudkom z 27. mája 2011 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.234,82 Eur a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a časť uplatňovaného nároku vylúčil na samostatné konanie. Do vydania tohto rozsudku súd prvej inštancie nemal pochybnosti o tom, čo tvorí predmet konania, aké obdobie je predmetom konania a sám dospel k záveru, že dôkazy a podania žalobcu sú dostatočným pokladom na to, aby mohol vo veci rozhodnúť. Zdôraznil, že do vydania tohto rozsudku, napriek nejasnostiam v podaniach žalobcu, bol súd prvej inštancie sám schopný ustáliť žalované obdobie a aj nároky, teda má za to, že o nich nemal pochybnosti. Vzhľadom na priblíženie a upresnenie nárokov žalobcu, ktoré uplatňuje od roku 2008 žalobou na súde, bola v roku 2016 zo strany žalobcu pripravená špecifikácia jeho nárokov, z ktorých súd pri vydaní napadnutého rozsudku zo 16. februára 2017 vychádzal a napriek tomu, že žalobca nepredkladal žiadne nové listinné dôkazy, nenavrhol žiadne iné dôkazy, nezmenil (len upresnil) žalované obdobie a konkretizoval jednotlivé nároky podľa ich druhu, súd prvej inštancie po viac ako ôsmich rokoch vyhodnotil, že časť takto upresnených nárokov je premlčaná, pretože z pôvodných podaní žalobcu jednoznačne takto nevyplývali, resp. ich žalobca modifikoval. Žalobca má za to, že pokiaľ súd prvej inštancie konal osem rokov bez toho, aby vyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov žaloby, jej chyby alebo na jej presnú špecifikáciu a zároveň žalobcu nepoučil, ako to má urobiť, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Postup súdu má vadu, ktorá viedla k tomu, že došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, keď súd prvej inštancie považoval podanie žalobcu z 10. júna 2016 za podanie, ktorým uplatňuje nové nároky skôr neuplatnené, pričom tento postup súdu nemá oporu v priebehu konania, pretože žalobca na svoje tvrdenia neprekladal nové dôkazy, len poukazoval na všetky dôkazy, ktoré sa už v súdnom spise nachádzali a tieto uplatňované nároky sa pokúsil vyjadriť aj matematicky tak, aby bolo jednoznačné, čo je predmetom konania, aké nároky, aké obdobie a pod. Táto vada postupu súdu pri vyhodnocovaní podania žalobcu z 10. júna 2016, a najmä vadnosť konania, ktorá mu predchádzala, má za následok nesprávne posudzovanie nároku žalobcu a teda súd takto dospel aj k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci. Z bodu 82 odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd považoval námietku premlčania žalobkyne v časti sumy 110,56 Eur za dôvodnú, pretože žalobca nárok na zaplatenie polovice nedoplatku za užívanie bytu v roku 2005 uplatnil po uplynutí dvojročnej subjektívnej premlčacej doby, nakoľko síce podal žalobu dňa 06.03.2008, ale údaje v podaní zo dňa 05.03.2006 už nepožadoval zaplatenie tohto nedoplatku, pričom súd zároveň uvádza, že to aspoň z jeho podania nie je zrejmé a pretože toto opätovne požaduje až v podaní zo dňa 15.02.2011, urobil tak po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty. S týmto konštatovaním sa žalobca nestotožňuje, pretože tak ako to správne uvádza aj súd prvej inštancie, žalobca sa o vzniku nedoplatku, jeho výške a o tom, kto za neho zodpovedá dozvedel až z vyúčtovania z 30. mája 2006 a vtedy začala plynúť dvojročná premlčacia doba, pričom je zároveň aj z konštatovania súdu prvej inštancie zrejmé, že žalobca tento nárok voči žalovanej uplatňoval hneď v žalobe doručenej súdu 06.03.2008, teda v zákonom stanovenej dvojročnej lehote a na jeho včasnom uplatnení tohto nároku voči žalovanej na súde nič nemení ani skutočnosť, že v nasledujúcich niekoľkých podaniach možno žalobca opomenul toto presne špecifikovať, ale z dôvodu, že súd sa s jeho návrhmi na pripustenie zmeny žaloby procesne priebežne nevyporiadal, zostali tieto nároky predmetom konania a preto má za to, že nárok žalobcu v časti o zaplatenie sumy 110,56 Eur nie je premlčaný. Z bodu 86 až 91 odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie nárok žalobcu na zaplatenie sumy 213,47 Eur za obdobie od 06.03.2006 do 31.12.2006 považoval ako nárok uplatňovaný za vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za nájom a platby za plnenia poskytované s užívaním predmetného bytu (konkrétne bod 90 odôvodnenia rozsudku), pričom tento uplatňovaný nárok žalobcovi nepriznal, nakoľko mal za to, že by bol priznaný v rozpore s dobrými mravmi, pretože údajne žalobca znemožnil v tomto období užívanie bytu žalovanej. S týmto však nie je možné súhlasiť, pretože uplatňovaná suma 213,47 Eur nepredstavovala náklady žalobcu na náhradu nájmu a platieb spojených s užívaním bytu v tomto období, ale výlučne poplatky spojené so správou bytu. Pretože žalovaná aj v tomto období mala stále platné právo spoločného nájmu k predmetnému bytu, bola podľa názoru žalobcu povinná sa na týchto poplatkoch podieľať, pretože tieto sa musia platiť bez ohľadu na to, či sa v byte býva alebo nie. Pretože uplatňovaná suma 213,47 Eur nie je suma, ktorá by sa týkala nájmu alebo poplatkov za energie, ale ide výslovne o sumu, ktorá bola žalobcom uhradená do fondu bytového domu, má za to, že aj žalovaná je povinná sa na jej úhrade podieľať, pretože aj súd prvej inštancie mal za to, že tento nárok bol uplatnený riadne a včas a to o to viac, keď žalovaná v inom konaní vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 18C/316/2010 požaduje od žalobcu zaplatenie sumy 24.548,- Eur za prevod tohto bytu v ich spoločnom nájme. Žalobca však nemôže súhlasiť s konštatovaním súdu, že jeho konanie bolo v rozpore s dobrými mravmi a to z dôvodu, že v priebehu konania preukázal, že aj žalovaná sa pričínila o to, že predmetný byt neužívala a nie je možné hodnotiť konanie žalobcu ako konanie v rozpore s dobrými

mravmi bez toho, aby bolo zároveň hodnotené aj konanie žalovanej. Z bodu 92 až 101 odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi právo na vydanie bezdôvodného obohatenia od žalovanej za nájom a platby za 3 plnenia poskytované s užívaním bytu v období od 01.01.2007 do 31.12.2007 vo výške 460,18 Eur, namiesto žalobcom požadovanej sumy 554,22 Eur a odôvodnil tom tým, že vychádzal zo skutočných úhrad žalobcu za toto obdobie a zohľadnil aj jednu platbu žalovanej v tomto období, pričom v bode 97 odôvodnenia rozsudku uviedol aj výpočet ako k danej sume dospel a žalobca v tejto časti s odôvodnením rozsudku súhlasí, ale nemôže súhlasiť s nepriznaním sumy 36,39 Eur, ktorá mala predstavovať alikvotnú časť za náhradu nákladov, ktoré zaplatil žalobca za dva mesiace v roku 2007 spojených so správou bytu, na ktorých sa mala podľa názoru žalobcu podieľať aj žalovaná. Pretože obdobné platby za obdobie roku 2006 nepriznal súd prvej inštancie z dôvodu, že by boli priznané v rozpore s dobrými mravmi (je to uvedené v bode 86 a 87 odôvodnenia rozsudku), má za to, že aj v časti o zaplatenie sumy 36,39 Eur bol tento nárok súdom prvej inštancie zamietnutý nesprávne. Z bodu 102 až 108 odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi za obdobie 01.01.2008 do 31.12.2008 ako vydanie bezdôvodného obohatenia za nájom a služby spojené s užívaním bytu sumu 415,60 Eur, pričom však zamietol požadovanú sumu bezdôvodného obohatenia vo výške 296,45 Eur, ktorá mala predstavovať platby žalobcu za správu bytu a penále za mesiace 05 - 08/2007, pretože ich podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca nepreukázal. Súd prvej inštancie v tejto zamietnutej časti nároku vôbec nevysvetlil, prečo žalobcom predložené doklady preukazujúce zaplatené penále nezohľadnil, pričom je nesporné, že v rozhodnom období byt užívala práve žalovaná, ktorá za neho neplatila potrebné platby, čo spôsobilo vznik penále. Preto má za to, že nie je možné súhlasiť s konštatovaním súdu, že žalovaná v tejto súvislosti nemá povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie. Naopak, z dôvodu, že penále, ktoré spôsobila žalovaná, zaplatil žalobca, je dôvodom, aby mu súd nárok na zaplatené nájomné a penále priznal. Z bodu 115 až 125 odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia za úhrady elektrickej energie za celé predmetné obdobie, pričom ako dôvod uviedol úspešne vznesenú námietku premlčania zo strany žalovanej a zároveň uviedol, že napriek tomu, že žalobca podal žalobu na súd 06.03.2008 z jeho viacerých písomných podaní, resp. návrhov v konaní nebolo zrejmé, že by si tieto nároky uplatňoval, resp. z jeho podaní presne nevyplýva, že by ich uplatňoval, malo sa tak stať až podaním v roku 2016. Podľa názoru žalobcu pri takomto posudzovaní uplatňovaných nárokov súd pochybil, pretože je nesporné, že pri podaní žaloby, aj pri následných podaniach žalobcu, tento od začiatku špecifikoval obdobie, ktoré je predmetom žaloby a predkladal súdu listinné dôkazy, z ktorých bolo zrejmé, aké nároky si voči žalovanej uplatňuje. Minimálne v roku 2011 súd prvej inštancie pri vyhotovovaní rozsudku vedel, aké nároky žalobca uplatňuje a tiež tieto mal za preukázané. Nie je možné pripočítat za vinu žalobcovi a s tým spojiť aj neúspech v konaní, ak súd prvej inštancie neodstránil prípadné nedostatky žaloby zákonom predpísaným spôsobom, v tom čase postupom podľa § 43 O.s.p. a zároveň nepoučil žalobcu, ktorý nebol zastúpený advokátom, ako má žalobu doplniť, špecifikovať a odôvodniť. Túto svoju povinnosť si súd prvej inštancie nesplnil ani po zrušení tohto rozsudku rozhodnutím odvolacieho súdu. Napriek tomu, že žalobca pri upresnení nárokov v podaní z 10. júna 2016 vychádza výlučne z pôvodne uplatňovaných nárokov (aj keď neboli zo strany žalobcu perfektne špecifikované), z pôvodne uplatnených listinných dôkazov a zároveň aj z pôvodne uplatňovaného obdobia, súd prvej inštancie v tomto napadnutom rozsudku mal za to, že žalobca tieto nároky špecifikoval po uplynutí premlčacej lehoty a prihliadol na vznesenú námietku premlčania. Takýto postup súdu je podľa názoru žalobcu v rozpore so zásadou spravodlivosti a zároveň takýmto postupom bolo porušené aj ústavné právo žalobcu na spravodlivý súdny proces, keď nesprávny postup súdu je po neprimerane dlhom časovom období prebiehajúceho konania pripisovaný na ťarchu žalobcu. Odvolateľ má za to, že jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu náhrady nedoplatku elektrickej energie v období od 05.03.2006 do 31.12.2009 nebol na súde uplatnený po uplynutí premlčacej lehoty a tento mu má byť priznaný. Z bodu 126 až 128 odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu uhradených koncesionárskych poplatkov, pretože mal za to, že žalovaná nebola povinná tieto platiť, pretože ani neužívala elektrickú energiu a žalobca nepreukázal, že by mala nejaký prijímač, pričom poukázal na ustanovenie § 3 ods. 1 a 9 zák. č. 212/1995 Z. z. o koncesionárskych poplatkoch. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že žalovaná nesplnila svoju povinnosť podľa § 7 ods. 3 tohto zákona, podľa ktorého každá fyzická osoba v Slovenskej republike a každá právnická osoba so sídlom na území Slovenskej republiky, ktoré nie sú platiteľmi poplatkov, sú povinné vyberateľovi poplatkov na jeho výzvu preukázať dôvod oslobodenia od povinnosti platiť poplatok podľa § 6 alebo čestným vyhlásením preukázať skutočnosť, že nie sú vlastníkami prijímačov alebo že nevykonávajú právo hospodárenia k prijímačom vo vlastníctve štátu. To, že žalovaná neuskutočnila potrebné právne kroky k tomu, aby preukázala oslobodenie od koncesionárskych poplatkov, má podľa

názoru žalobcu za následok, že jej nezanikla povinnosť tieto poplatky platiť a teda je povinná podieľať sa na ich zaplatení spolu so žalobcom. Z bodu 129 až 139 odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu uhradených platieb za odber zemného plynu, pretože prihliadol na vznesenú námietku premlčania a zároveň v niektorých obdobiach považoval priznanie tohto nároku žalobcu za rozporné s dobrými mravmi, pretože žalobca mal žalovanej znemožniť odber zemného plynu. Čo sa týka zamietnutia nároku žalobcu z dôvodu vznesenej námietky premlčania, žalobca opätovne namieta pochybenie súdu o obdobných dôvodov, ako je uvedené vyššie, pretože od začiatku špecifikoval obdobie, ktoré je predmetom žaloby a predkladal súdu listinné dôkazy, z ktorých bolo zrejmé, aké nároky si voči žalovanej uplatňuje. Žalobca má za to, že jeho nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu náhrady nedoplatku elektrickej energie v období od 05.03.2006 do 31.12.2009 nebol na súde uplatnený po uplynutí premlčacej lehoty a tento mu má byť priznaný. Ak súd zamietol časť tohto uplatňovaného nároku žalobcu z dôvodu, že mal mať za preukázané, že práve žaloba znemožnil žalovanej užívanie zemného plynu, tu považuje rozhodnutie za nesprávne z dôvodu, že súd neprihliadol na dôvod, ktorý žalobcu k tomuto kroku viedol a tiež neprihliadol na skutočnosť, že išlo o platby, ktoré reálne žalobca uhradil, čo súd v rozsudku nespochybňuje. Je zároveň nesporné, že v danom období žalobca v byte nebýval a plyn mohla užívať len žalovaná a to nie len prostredníctvom sporáku. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil a žalobe vyhovel v celom rozsahu, resp. aby rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie. Žalobca si zároveň uplatňuje aj náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalobca podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj proti dopĺňaciemu rozsudku, ktorým súd prvej inštancie priznal žalovanej právo na náhradu trov konania v rozsahu 13% z dôvodov uvedených v ustanovení § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Pretože žalobca má za to, že rozhodnutie súdu o priznaní vydania bezdôvodného obohatenia od žalovanej nebolo správne, nemôže súhlasiť s nadväzujúcim výrokom o náhrade trov konania. S odôvodnením napadnutého dopĺňacieho rozsudku nesúhlasí tiež z dôvodu, že súd prvej inštancie pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán spolu konštatoval, že žalobca vzal žalobu v časti o zaplatenie sumy 310,42 Eur späť bez uvedenia dôvodu. Toto konštatovanie súdu prvej inštancie, ktoré malo význam pri určovaní pomeru úspechu a neúspechu strán sporu, sa nezakladá na pravde. Žalobca pri poslednom prednese dôvodnosti jednotlivých uplatňovaných nárokov voči žalovanej súdu objasnil, že v priebehu konania, avšak po podaní žaloby, došlo k vyplateniu preplatkov, čo malo za následok, že tieto preplatky žalobca pripočítal v prospech žalovanej. Vzhľadom na to, že nie zavinením žalobcu došlo k čiastočnému späťvzatiu, ale k tomuto došlo po zmene okolností po podaní žaloby, má za to, že v tejto časti bolo rozhodnutie súdu pri zohľadňovaní pomeru úspechu a neúspechu nesprávne a trpí vadou nesprávneho právneho posúdenia veci. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhuje, aby odvolací súd dopĺňací rozsudok zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a rozhodnutie.

5. K odvolaniu žalobcu podala žalovaná písomné vyjadrenie, pričom odvolanie žalobcu nepovažuje za dôvodné a opodstatnené. Žalobca mal počas doby trvania konania pred súdom prvej inštancie dostatok priestoru a možností na uskutočnenie jeho procesných práv a preto má zato, že v žiadnom prípade nedošlo zavinením súdu k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces, súd prvej inštancie vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci v odvolaní žalobcom napadnutého III. výroku rozsudku. Súd prvej inštancie v tejto časti rešpektoval uznesenie Krajského súdu v Košiciach z 28. februára 2014, sp. zn. 3Co/239/2014-311. Žalobca účelovo usiluje o pozmenenie kvalifikácie svojich ďalších podaní po podaní návrhu na vydanie platobného rozkazu. Jednoznačne sa jednalo o zmenu žaloby, čo vyplýva nesporne aj z obsahu týchto podaní a nie „o priblíženie a upresnenie nárokov žalobcu“, ako sa to usiluje podsúvať v odvolaní. Rovnaký právny názor vyslovil aj krajský súd (str. 10 ods. 1 a str. 11 ods. 3 uznesenia z 28. februára 2014). Má zato, že aj podanie žalobcu z 10. júna 2016 je len ďalšou zmenou návrhu. Potvrďuje to aj súd prvej inštancie uzneseniami z 19. februára 2009, z 25. januára 2009, z 6. mája 2011 a zo 16. februára 2017, ktorými túto zmenu pripustil. Dáva do pozornosti aj skutočnosť, že žalobcovi tento postup vôbec neprekážal pri ostatných výrokoch odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, čím len sám potvrdzuje účelovosť a alibizmus svojho odvolania. Námietky žalobcu v súvislosti s jeho nárokom a premlčaním v bode 82. rozsudku žalovaná považuje za nedôvodné tým, že súd prvej inštancie postupoval správne. Je nesporné, že žalobca uplatnil svoj nárok na sumu 110,56 Eur titulom nedoplatku za užívanie bytu za obdobie roku 2005, ktoré navyše nie je predmetom konania, až po uplynutí dvojročnej premlčacej lehoty, nakoľko z vyúčtovania zo dňa 30.5.2006 je preukázané, že žalobca sa v tom čase dozvedel o vzniku jeho nároku, pričom dvojročná subjektívna premlčacia lehota uplynula 30.5.2008. Súd prvej inštancie správne posúdil, že síce podaním žalobcu doručeným súdu 23.12.2009 žiadal, aby

žalovanej bola uložená povinnosť vydať bezdôvodné obohatenie od 5.3.2006, avšak svoj nárok uplatnil až podaním doručeným súdu 17.2.2011, t.j. po uplynutí tak dvojročnej subjektívnej, ako aj trojročnej objektívnej lehoty. Nie zanedbateľnou skutočnosťou je, že predmet tohto vyúčtovania jednoznačne súvisí s užívaním bytu v roku 2005. Má zato, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď dospel k záveru o premlčaní tohto nároku. K námietkam žalobcu v súvislosti s bodmi 86. až 91. rozsudku a nepriznaním nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom úhrad za nájomné a platby za plnenie poskytované s užívaním predmetného bytu pre rozpor s dobrými mravmi, poukázala žalovaná na skutočnosť, že žalobca sám v konaní potvrdil znemožnenie užívania bytu v čase od 6.3.2006 do 31.12.2006. Uplatňovanú sumu 213,47 Eur za obdobie od 6.3.2006 do 31.12.2006 kvalifikuje ako poplatky za správu a túto preto považuje za dôvodnú. Síce nepopiera nespornú skutočnosť, že žalovanej znemožňoval užívanie bytu, avšak domáha sa nároku titulom nákladov za správu. Bolo povinnosťou žalobcu v celom rozsahu znášať náklady z tohto titulu, keďže sú okrem už uvedeného aj nesporne spojené s nákladmi za užívanie bytu, ktorý bol prisúdený jemu. K námietkam žalobcu v súvislosti s bodmi 92 až 101 rozsudku uviedla, že čo sa týka nepriznania sumy 36,39 Eur ako alikvotnej časti poplatku za správu bytu za obdobie od 1.1.2007 do 28.2.2007, t.j. za obdobie 2 mesiacov, keď byt neužívala, súd túto žalobcovi nepriznal a toto svoje rozhodnutie aj podrobne zdôvodnil a odvolanie žalobcu v tejto časti je nedôvodné, pri určení rozsahu vydania bezdôvodného obohatenia súd správne vychádzal iba zo skutočných nákladov, ktoré žalobca vynaložil. Za nedôvodné považuje žalovaná aj námietky žalobcu proti bodom 102 až 108 rozsudku a poukazuje na podrobné zdôvodnenie súdu najmä v bode 107 rozsudku. Odvolanie žalobcu považuje žalovaná za nedôvodné aj v námietkach proti bodom 115 až 125 rozsudku v súvislosti s uplatnením nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu úhrady elektrickej energie a má zato, že žalobca sa usiluje zodpovednosť za svoje pochybenia posunúť na súd prvej inštancie. V tejto súvislosti dáva do pozornosti závery odvolacieho súdu, ktorý v zrušujúcom uznesení uviedol, že súd prvej inštancie „uznesením zo 6. mája 2011, č. k. 37C/177/2008 pripustil zmenu žalobného petitu podľa podania žalobcu, doručeného súdu 17. februára 2011, preto sa mal v konaní zaoberať už iba nárokmi podľa tohto zmeneného návrhu... Pokiaľ však ide o nároky žalobcu za obdobie od podania návrhu, t.j. od 6.3.2008, ktoré uplatnil až v podaní doručenom súdu 17. februára 2011, týmito sa súd z hľadiska premlčania nezaoberal.“ Podanie žalobcu zo 10. júna 2016 je ďalšou zmenou návrhu žalobcu a teda námietka premlčania zo strany žalovanej bola dôvodná a súd na ňu prihliadal rovnako, ako prihliadal aj na skutočnosť, že žalovanej žiadne bezdôvodné obohatenie nevzniklo a priznanie žalobcom uplatňovaného nároku na jeho vydanie by bolo aj v rozpore s dobrými mravmi. Preto odvolanie žalobcu aj v tejto časti považuje za nedôvodné. K námietkam žalobcu proti rozsudku v bodoch 126 až 128 má žalovaná zato, že žalobca svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu úhrady koncesionárskych poplatkov sa pokúša prezentovať v rozpore so skutočnosťami, za akých žalovaná v rozhodujúcom čase spolu s ich spoločným synom užívala časť predmetného bytu. Je nesporné, že nimi užívaná časť bytu bola bez elektriky, preto nemohli užívať ani žiadne elektrospotrebiče, a teda ani televíziu. Žalobca v konaní nepoprel, že tento stav spôsobil vedome a bol nesporne preukázaný. Má zato, že súd prvej inštancie sa so zdôvodnením nepriznania nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z tohto titulu relevantne vysporiadal a podrobne zdôvodnil svoje rozhodnutie práve najmä v časti pod bodom 126 až 128 rozsudku. Na základe uvedených skutočností odvolanie žalobcu aj v tejto časti považuje za neopodstatnené a nedôvodné. Alibistické odvolávanie sa žalobcu na povinnosti žalovanej podľa zákona č. 212/1995 Z.z. o koncesionárskych poplatkoch v platnom znení je v tomto prípade irelevantné, pretože predmetom konania je ním uplatňovaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. S námietkami žalobcu v časti bodov 129 až 139 rozsudku (nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu úhrady platieb za odber zemného plynu) sa žalovaná nestotožňuje a v tejto súvislosti poukazuje na svoje vyjadrenie k námietkam žalobcu v časti bodu 115 až 125 rozsudku v súvislosti s uplatnením nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu úhrady elektrickej energie. Nakoľko žalovaná nesúhlasí s odvolaním žalobcu voči III. výroku rozsudku, nestotožňuje sa ani s odvolaním sa žalobcu voči dopĺňaciemu rozsudku súdu prvej inštancie. Má zato, že súd prvej inštancie vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci a odvolanie žalobcu je účelové a alibistické. Žalovaná navrhuje, aby odvolací súd potvrdil odvolaním žalobcu napadnutý III. výrok rozsudku a priznal jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

6. Žalovaná podala odvolanie proti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobe vyhovel z dôvodov podľa ust. § 355 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Poukázala na závery odvolacieho súdu v zrušujúcom uznesení z 28. februára 2014, sp. zn. 3Co/239/2011, ktorý súdu prvej inštancie vytýkal, že neprihliadal na skutočnosť, že žalovaná nemala odber plynu od januára 2009, zároveň nemala možnosť užívať teplú vodu od júna 2008, a čiastočne aj v roku 2007, od februára 2007 v časti bytu, ktorú užívala

spolu so synom, bola odpojená elektrická energia, čo potvrdil aj sám žalobca vo svojich výpovediach, čím nesporne došlo k zníženiu kvality bývania, ktoré sa stupňovalo úmyselným konaním žalobcu. Ak ku zníženiu kvality bývania došlo vedomým krokom žalobcu, na ktorú skutočnosť súd prvej inštancie neprihliadal, jeho rozhodnutie nie je spravodlivé a zákonné. Vzhľadom na uvedené uplatňovanie nárokov spojených s úhradou platieb spojených s užívaním bytu v plnej výške je v rozpore s dobrými mravmi a nespravodlivé a nezákonné mu ich priznať. V podaní z 15. augusta 2016 žalovaná v nadväznosti na závery odvolacieho súdu uviedla, že nakoľko užívanie bytu od júna 2007 bez elektriky, po úmyselnom odpojení žalobcom, kde bývala spolu so spoločným synom, ktorý v tom čase sa potreboval pripravovať do školy, znížilo podstatným spôsobom kvalitu bývania, mala a má zato, že je dôvodné zníženie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom platby spojenej s bývaním na 50% z uplatňovanej čiastky počnúc 01.06.2007, v spojení s nemožnosťou užívania štandardov ako je TV vysielanie, užívanie počítača spoločným synom na účely prípravy na budúce povolanie. Preto uviedla, že pokiaľ súd prizná žalobcovi nárok na vydanie, tak suma 258,90 Eur titulom podielu na úhrade nájomného je viac ako primeraná a vo zvyšku žiadala žalobu za dané obdobie zamietnuť. Navyše, v tomto konaní preukázala, že za obdobie roku 2007 uhradila sumu 270,53 Eur, čo je premietnuté aj do rozhodnutia súdu prvej inštancie z 27. mája 2011, teda má zato, že po jeho započítaní za rok 2007, vznikol žalovanej preplatok vo výške 11,63 Eur, ktorý navrhla započítať na nasledujúce obdobie. Má zato, že v súvislosti s užívaním časti bytu pani P. je viac ako spravodlivé, aby sa v 1/3 podieľala na všetkých nákladoch spojených s užívaním bytu. Od júna 2008 žalobca svojim ďalším zásahom znemožňoval žalovanej až do odsťahovania odber teplej vody, čím upieral právo na základnú hygienu tela a údržbu ošatenia, čo aj len ručným praním, údržbu priestorov, ktoré so spoločným synom užívali, súčasne boli bez elektriny. Tieto potreby dlhodobo v prevažnej miere museli riešiť v domácnostiach rodiny, známych a priateľov, niektoré ani týmto náhradným spôsobom nebolo možné zabezpečiť. Preto považuje za dôvodnú požiadavku znížiť nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom platieb spojených s bývaním na 30 % z uplatňovanej čiastky počnúc 01.06.2008 do budúca na sumu 252,79 Eur. Za apríl a máj (2x á 3.838,-Sk) v 1/2 a vo výške 50% - 127,39 Eur, za jún až október (5x 3.838,- Sk) v 1/2 vo výške 30% - 95,54 Eur, za november a december (2x á 4.167,- Sk) v 1/2 vo výške 30 % - 41,49 Eur, t.j. 264,42 Eur a po započítaní preplatku za rok 2007 vo výške 11,63 Eur. Pokiaľ odvolací súd prizná žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, tak suma 252,79 Eur titulom podielu na úhrade nájomného je viac ako primeraná a vo zvyšku žiada žalobu za dané obdobie zamietnuť. V súvislosti s užívaním bytu pani Maršálekovej je viac ako spravodlivé, aby sa v 1/3 podieľala na nákladoch spojených s užívaním bytu. Žalobca si vo svojom podaní uplatňuje nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom podielu na úhrade nájomného za obdobie január až december 2009 vo výške 736,78 Eur, pritom potvrdil, že žalovaná uhradila sumu 138,32 Eur, preto sa domáha sumy 639,78 Eur. Podľa jeho poslednej špecifikácie sa domáha sumy 352,83 Eur. Vzhľadom na vedomé znemožňovanie užívania okrem elektriky, teplej vody, aj plynu v čase od januára 2009, teda okrem už uvedených obmedzení vedomo a účelovo vyvolaných žalobcom pre žalovanú so spoločným synom nemala možnosť ani variť, ohriať si vodu, zastáva žalovaná názor, že pokiaľ odvolací súd prizná žalobcovi nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia za uvedené obdobie, tak je dôvodné znížiť nárok žalobcu platby spojenej s bývaním na 20 % z uplatňovanej čiastky, t.j. 70,56 Eur, čo je viac ako primerané a vo zvyšku žiada žalobu za dané obdobie zamietnuť. Záver súdu prvej inštancie, pre ktorý neprihliada na užívanie časti bytu priateľkou žalobcu, pani P., nie je dôvodný, je nesporné, že v byte bývala minimálne v rokoch 2006 až 2008, preto nie je dôvodné neprihliadať na túto skutočnosť v nadväznosti na jej podiel na nákladoch spojených s užívaním bytu. Zhodne so svojim návrhom vo vyjadrení z 15. augusta 2016, navrhuje žalovaná priznať žalobcovi celkovú výšku nároku titulom vydania bezdôvodného obohatenia sumu 323,35 Eur, čo považuje za súladné s dobrými mravmi, zákonné a spravodlivé. Súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní vo veci samej obmedzil na posudzovanie rozporu s dobrými mravmi len v súvislosti so žalobcom uplatňovanými nárokmi v rozsahu obmedzenia odpojením od dodávky elektrickej energie, plynu, sledovanie televízie a používania počítača spoločným synom, pričom kumuloval nemožnosť bezdôvodného obohatenia, keďže k bezdôvodnému obohateniu žalovanej nedošlo a ani nemohlo dôjsť, podľa názoru žalovanej až nadštandardne a aj nesprávne. V konaní pred súdom prvej inštancie žalovaná preukázala, že v rozhodujúcom čase bola nezamestnaná, evidovaná na úrade práce, mala zdravotné problémy a tak nie úmyselne, resp. so zlým úmyslom, nebola schopná podieľať sa na nákladoch spojených s užívaním časti bytu. Finančná situácia žalovanej ani v súčasnosti nie je dobrá, pokiaľ by jej nebol pridelený advokát CPP, nemohla by si právne zastúpenie dovoliť. Na druhej strane, z vyúčtovaní nákladov spojených s bývaním je zase nesporené, že aj keď bol žalobca v rozhodujúcom čase zamestnaný a mal stály príjem, napriek tomu riadne a včas neuhradil náklady spojené s bývaním, a to či už správcovi bytového domu, alebo subjektom zabezpečujúcim dodávku

médií - plyn, električka a pod. Vzhľadom na skutočnosť, že žalobca len postupne a čiastočne svojimi podaniami odstraňoval vady žaloby v priebehu celého konania a konanie pred súdom trvá už viac ako 9 rokov, považuje žalovaná aj priznanie nároku na úrok z omeškania od 30.1.2010 do úplného zaplatenia za rozporné s dobrými mravmi, nezákonné a nespravodlivé a navrhuje, aby odvolací súd nárok na úrok z omeškania nepriznal. V súvislosti s uvedeným poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. marca 2011, sp. zn. 3 Cdo 144/2010, v zmysle ktorého ustanovenie § 3 ods. 1 OZ umožňuje súdu posúdiť vec v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť právnu ochranu uplatňovaného práva. Ustanovenie § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá totiž vlastnú priamu normotvornú platnosť - upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie iných ustanovení. S poukazom na uvedené navrhuje žalovaná odvolaciemu súdu, aby zrušil rozsudok v časti napadnutej týmto odvolaním a rozhodol vo veci sám podľa ust. § 390 CSP.

7. Žalobca sa odvolaniu žalovanej písomne nevyjadril.

8. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu a žalovanej ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu danom ust. § 379, § 380 ods. 1, 2 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP] a rozsudok potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP, ako vecne správny.

9. Rozsudok bol verejne vyhlásený 29. mája 2019 v pojednávacej miestnosti Krajského súdu v Košiciach č. dv. 215/2. posch., po predchádzajúcom zverejnení miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli a webovej stránke súdu v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

10. Rozsudok, okrem výroku, ktorým bolo žalobe vyhovené, ďalej výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, výroku o zročnosti prisúdeného plnenia a výroku o trovách konania, nebol odvolaním napadnutý, nadobudol právoplatnosť (§ 367 ods. 1 a contrario CSP), preto nebol v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní preskúmaný.

11. Žalobca uplatnil odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d) a h) CSP. Žalovaná uplatnila formálne odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, avšak odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) CSP nepodoprela konkrétnymi odvolacími námietkami a výhradami, ktoré by poukazovali na vady v procesnom postupe súdu prvej inštancie alebo na prítomnosť inej vady konania, a tak podľa posúdenia odvolacieho súdu neboli tieto ďalšie odvolacie dôvody žalovanou materiálne, a preto ani procesne účinne uplatnené.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv, a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty.

13. Žalobca súdu prvej inštancie vytýka vady v procesnom postupe, spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie konal osem rokov bez toho, aby vyzval žalobcu na odstránenie nedostatkov žaloby, jej chyby alebo na jej presnú špecifikáciu a zároveň žalobcu nepoučil, ako to má urobiť, ktorým nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14. Aj keď odvolací súd súhlasí s názorom žalobcu o procesnom pochybení súdu prvej inštancie, ktorý vo veci konal a predchádzajúcim rozsudkom z 27. mája 2011 vo veci aj rozhodol, napriek tomu, že žalobca svoj nárok neuplatnil náležite čo do jeho určitosti, pričom žalobcu na odstránenie väd žaloby nevyzval zákonným postupom podľa ust. § 43 O.s.p., platného a účinného do 30. júna 2016 -v konečnom dôsledku predmetné pochybenie súdu prvej inštancie vytkol práve odvolací súd v zrušujúcom uznesení z 28. februára 2014 - predsa len miera závažnosti predmetného procesného pochybenia súdu prvej inštancie nemala takú intenzitu, aby došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca mal sústavne možnosť svoj nárok konkretizovať a podložiť relevantnými dôkazmi, ktoré právo aj využíval a písomnými podaniami svoju žalobu opakovane menil a upresňoval (viď body 6 až 9 tohto odôvodnenia). V priebehu konania si žalobca zvolil právneho zástupcu, teda osobu znalú práva, preto uvedeným nesprávnym procesným postupom súd prvej inštancie neznenožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu

patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že žalobca v konaní svoj nárok nakoniec uplatnil dostatočne určito v podaní z 10. júna 2016, pričom z takto uplatneného nároku súd prvej inštancie v konaní a pri svojom rozhodovaní aj vychádzal, preto zmienené pochybenie súdu prvej inštancie už v súčasnej dobe nemožno ani nijako inak napraviť. Po posúdení odvolacím súdom bol preto odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP žalobcom uplatnený nedôvodne.

15. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP odvolací súd uvádza, že inou vadou sa rozumie také porušenie procesných predpisov, ktoré mohlo mať vplyv na výrok napadnutého rozhodnutia. Ide predovšetkým o porušenie procesných práv účastníka, ktoré nemožno podradiť pod § 365 ods. 1 písm. a), b), c) CSP, ale ich dôsledok sa mohol (nemusel) prejavíť vo výsledku konania formulovanom vo výroku súdneho rozhodnutia vo veci samej.

16. Odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP je v súdnej praxi vykladaný tak, že musí ísť o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy len skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd prvej inštancie založil na chybnom hodnotení dôkazov. Typovo ide o situáciu, kde je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

17. K uplatnenému odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, to znamená, vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu v konaní z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu námietok žalobcom i žalovanou vymedzených v podaných odvolaniach dospel k záveru, že ani jedno z odvolaní nie je opodstatnené a uplatnené odvolacie dôvody nie sú preukázané. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu dostatočnom pre úplné zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správne závery o právach a povinnostiach sporových strán. Uplatnený nárok správne právne posúdil a dospel k správnomu záveru, pričom rozsudok aj náležite odôvodnil a odvolací súd nezistil ani pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces, ani žiadnu z procesných väd konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, preto rozsudok vo veci samej, ako aj v súvisiacom výroku o trovách konania, podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

19. Presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na tieto v podrobnostiach odkazuje. Ani počas odvolacieho konania nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné rozhodnutie vo veci. Odvolacie námietky strán sporu nemali vplyv na vecnú správnosť rozsudku a nie sú spôsobilé privodiť zmenu rozsudku.

20. Žalobca okrem iného namieta, že postup súdu prvej inštancie má vadu, ktorá podľa jeho názoru viedla k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci, keď súd prvej inštancie považoval podanie žalobcu z 10. júna 2016 za podanie, ktorým uplatňuje nové nároky skôr neuplatnené. Podľa názoru odvolateľa, žalobca na svoje tvrdenia neprekladal nové dôkazy, len poukazoval na všetky dôkazy, ktoré sa už v súdnom spise nachádzali a tieto uplatňované nároky sa pokúsil vyjadriť aj matematicky tak, aby bolo jednoznačné, čo je predmetom konania, aké nároky, aké obdobie a pod.

21. Vyššie uvedenú odvoláciu námietku považuje odvolací súd za nedôvodnú. Odvolací súd poukazuje na to, že účastníci majú povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť. Zákon ukladá účastníkom, ktorí žiadajú o procesnú ochranu svojich nárokov a stoja proti sebe v postavení vzájomných odporcov, povinnosť tvrdiť, že určitý právny vzťah, o ochranu ktorého žiadajú, skutočne existuje. Účastníkom ukladá aj tzv. dôkaznú povinnosť, t.j. povinnosť označiť dôkazné prostriedky spôsobilé preukázať pravdivosť uplatnených tvrdení (stanovisko Najvyššieho súdu ČR z 18. júna 1982, sp. zn. Cpj 165/82, R 49/1982). Podobne Najvyšší súd SR v uznesení z 27. júla 2009, sp. zn. 4 Cdo 217/2007, vyslovil, že občianske súdne konanie je ovládané prejednacou zásadou, ktorá je v § 101 ods. 1 OSP (v súčasnosti § 149 a nasl. CSP) vyjadrená tak, že účastníci sú povinní prispieť k tomu, aby sa dosiahol účel konania najmä tým, že pravdivo a úplne opíšu všetky potrebné skutočnosti a označia dôkazné prostriedky. Ustanovenie § 120 ods. 1 prvá veta OSP (v súčasnosti § 132 v spojení s § 185 CSP) následne ustanovuje, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení.

22. Je potrebné rozlišovať medzi povinnosťou tvrdenia účastníkov (§ 101 ods. 1 OSP), ich dôkaznou povinnosťou (§ 120 ods. 1 OSP) a výsluchom účastníka (§ 131 OSP). Ide o rôzne procesné úkony s rôznou povahou, a preto ich nemožno stotožňovať. (Z IV, s. 131)

23. Strany sporu (účastníci konania) teda majú povinnosť tvrdenia a povinnosť tvrdenie preukázať. Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že žalobca si v dostatočnej miere neuvedomuje podstatný rozdiel medzi svojou povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou v konaní a že ich postupnosť pri uplatnení na súde si v žiadnom prípade nemožno zamieňať bez rizika neúspechu v konaní. Žalobca ma v konaní totiž v prvom rade vždy povinnosť tvrdenia, nie dôkaznú povinnosť. Do úvahy neprichádza opačný postup, z ktorých úvah vychádza žalobca vo svojom odvolaní, pretože v prípade, ak žalobca predloží súdu istý počet listinných dôkazov, ale v žalobe nekonkretizuje svoj nárok čo do určitosti - v danom prípade žalobca uplatnil pôvodne viacero nárokov bez uvedenia ich výšky, dôvodu i obdobia, v ktorom mali vzniknúť, pričom v následných podaniach uplatnené nároky menil čo do ich výšky i jednotlivých období bez toho, aby sa zhodovali - nemožno od súdu požadovať, aby na základe predložených listinných dôkazov dedukoval, aký peňažný nárok, v akej výške a za aké obdobie žalobca uplatňuje. Osobitne striktné musí súd vychádzať zo skutkových tvrdení žalobcu, podložených dôkazmi v prípade, ak protistrana vznesie námietku premlčania, ako tomu bolo aj preskúmanej veci. Preto správne súd prvej inštancie pri posudzovaní žalovanou vznesenej námietky premlčania vychádzal z toho, že žalobca síce podal žalobu na súd dňa 6.3.2008, avšak v následnom podaní už nepožadoval zaplatenie tej-ktorej sumy (aspoň to z jeho obsahu nie je zrejmé) a niektorý z nárokov opätovne uplatnil až podaním z 15. februára 2011 alebo až podaním z 10. júna 2016, teda po uplynutí 2 ročnej subjektívnej aj 3 ročnej objektívnej premlčacej doby.

24. V súvislosti s uvedeným odvolací súd zdôrazňuje, že zmenou žaloby sa komplikuje aj posúdenie vznesenej námietky premlčania (pozri napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. júla 2008, sp. zn. 1 M Obdo V 19/2007, tiež uznesenie Ústavného súdu SR z 22. septembra 2015, sp. zn. III. ÚS 451/201521).

25. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu nesprávneho posúdenia námietky premlčania vznesenej žalobcom preto odvolací súd uvádza, že návrh na zmenu žaloby je podaním vo veci samej, s ktorým sú preto spojené hmotnoprávne a procesnoprávne účinky. V prípade zmeny nároku nastávajú hmotnoprávne účinky dňom, kedy súdu došla zmena žaloby, alebo dňom, kedy bol tento úkon uskutočnený do zápisnice. S týmto okamihom je potom spojený dôsledok pre spočívanie premlčania, a to, že sa týmto dňom beh premlčacej doby zastavuje a tento okamih je tiež rozhodný pre posúdenie, či premlčacia lehota márne uplynula.

26. S poukázaním na body 6 až 9 odôvodnenia tohto rozsudku je nepochybné, že k zložitosti sporu prispel značnou mierou samotný žalobca, ktorý svoj nárok upravoval a menil celkom 6x (žaloba zo 6. marca 2008, podanie z 11. septembra 2009, z 1. decembra 2009, podanie doručené súdu 23. decembra 2009, podanie z 15. februára 2011 a podanie z 10. júna 2016), pričom súd prvej inštancie takisto opakovane rozhodoval o pripustení zmeny návrhu, naposledy uznesením zo 16. februára 2017. V dôsledku uvedených skutočností je predmetná vec skutkovo zložitá a od skutkovej zložitosti sa odvíja aj zvýšená náročnosť pri právnom posúdení uplatneného nároku. Napriek uvedenému sa súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu v konečnom dôsledku v odôvodnení obšírne a náležite

vyporiadal s argumentmi strán sporu, pričom vysvetlil z akých úvah a z akých skutkových i právnych záverov pri rozhodovaní vychádzal. Z uvedeného dôvodu zastáva odvolací súd názor, že rozsudku vo veci samej i jeho odôvodneniu niet čo vytknúť.

27. Zároveň odvolací súd akcentuje, že základom potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu v merite veci bola právna úprava obsiahnutá v ust. § 387 ods. 2 CSP s poukazom na právny názor vyslovený v uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 350/2009 a v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Cdo 170/2005, v intenciách ktorých pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozsudku okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), a preto postačuje len odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku, ktoré v tejto konkrétnej veci reaguje aj na podstatnú časť odvolacích námietok.

28. Po posúdení odvolací súd dospel k záveru, že s odvolacími námietkami strán sporu sa vysporiadal už súd prvej inštancie, preto ich možno vnímať iba ich nespokojnosť (tak žalobcu, ako aj žalovanej) so spôsobom, akým súd prvej inštancie vo veci rozhodol. K uvedenému odvolací súd poukazuje aj názor vyslovený Ústavným súdom SR, v zmysle ktorého právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky neznamená právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, Ústavný súd Slovenskej republiky nemá dôvod doň zasahovať. (Uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. marca 2004, sp. zn. I. ÚS 50/04)

29. Podľa názoru odvolacieho súdu, tak žalobca, ako aj žalovaná, vo svojich odvolaniach neuviedli žiadne skutočnosti, umožňujúce prijať iné závery, než k akým dospel na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie, pričom nimi uplatnené odvolacie námietky v prejednávanej spore neboli preukázané, odvolanie nemožno považovať za opodstatnené, preto odvolací súd potvrdil rozsudok ako vecne správny (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

30. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Vzhľadom na nedôvodnosť odvolaní tak žalobcu, ako aj žalovanej, nebola žiadna zo strán sporu v odvolacom konaní úspešná, preto im odvolací súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

31. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím

súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).